

Dokument z posiedzenia

A8-0197/2018

4.6.2018

SPRAWOZDANIE

w sprawie kontroli stosowania prawa UE w 2016 r.
(2017/2273(INI))

Komisja Prawna

Sprawozdawca: Kostas Chrysogonos

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
OPINIA KOMISJI OCHRONY ŚRODOWISKA NATURALNEGO, ZDROWIA PUBLICZNEGO I BEZPIECZEŃSTWA ŻYWNOSCI	22
OPINIA KOMISJI SPRAW KONSTYTUCYJNYCH.....	27
OPINIA KOMISJI PRAW KOBIET I RÓWNOUPRAWNIENIA.....	33
OPINIA KOMISJI PETYCJI	42
INFORMACJE O PRZYJĘCIU SPRAWOZDANIA W KOMISJI PRZEDMIOTOWO WŁAŚCIWEJ.....	50
GŁOSOWANIE KOŃCOWE W FORMIE GŁOSOWANIA IMIENNEGO W KOMISJI PRZEDMIOTOWO WŁAŚCIWEJ	51

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie kontroli stosowania prawa UE w 2016 r. (2017/2273(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej (TUE), w szczególności jego art. 1, 2 i 3,
- uwzględniając 33. sprawozdanie roczne Komisji z kontroli stosowania prawa UE (2015) (COM(2016)0463),
- uwzględniając 34. sprawozdanie roczne Komisji z kontroli stosowania prawa UE (2016) (COM(2017)0370),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji pt. „Sprawozdanie z oceny projektu EU Pilot” (COM(2010)0070),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji pt. „Drugie sprawozdanie z oceny projektu EU Pilot” (COM(2011)0930),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 października 2016 r. w sprawie kontroli stosowania prawa Unii: sprawozdanie roczne za rok 2014¹,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 21 grudnia 2016 r. pt. „Prawo Unii: lepsze wyniki dzięki lepszemu stosowaniu” (C(2016)8600),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 marca 2002 r. w sprawie stosunków ze skarżącym w przedmiocie naruszeń prawa wspólnotowego (COM(2002)0141),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 kwietnia 2012 r. w sprawie aktualizacji zasad postępowania w stosunkach ze skarżącymi w przedmiocie stosowania prawa unijnego (COM(2012)0154),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 marca 2014 r. pt. „Nowe ramy UE na rzecz umocnienia praworządności” (COM(2014)0158),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 maja 2015 r. pt. „Program UE – Lepsze wyniki dzięki lepszemu stanowieniu prawa” (COM(2015)0215),
- uwzględniając Porozumienie ramowe w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską²,
- uwzględniając decyzję Rady nr 2001/470/WE z dnia 28 maja 2001 r. ustanawiającą europejską sieć sądową w sprawach cywilnych i handlowych³,
- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne między Parlamentem Europejskim,

¹ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0385.

² Dz.U. L 304 z 20.11.2010, s. 47.

³ Dz.U. L 174 z 27.6.2001, s. 25.

Radą Unii Europejskiej i Komisją Europejską w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.¹,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 września 2015 r. w sprawie 30. i 31. sprawozdania rocznego z kontroli stosowania prawa UE (2012–2013)²,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2016 r. zawierającą zalecenia dla Komisji dotyczące ustanowienia unijnego mechanizmu na rzecz demokracji, praworządności i praw podstawowych³,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 czerwca 2016 r. w sprawie otwartej, efektywnej i niezależnej administracji Unii Europejskiej⁴ oraz swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2013 r. zawierającą zalecenia dla Komisji w sprawie prawodawstwa dotyczącego postępowania administracyjnego w Unii Europejskiej⁵;
 - uwzględniając komunikaty Komisji z dnia 27 maja 2016 r. pt. „Osiągnięcie korzyści z polityki ochrony środowiska UE poprzez regularny przegląd wdrażania tej polityki” (COM(2016)0316) oraz z dnia 3 lutego 2017 r. pt. „Przegląd wdrażania polityki ochrony środowiska UE: Wspólne wyzwania i jak łączyć wysiłki, by uzyskiwać lepsze wyniki” (COM(2017)0063),
 - uwzględniając Europejski filar praw socjalnych,
 - uwzględniając art. 52 oraz art. 132 ust. 2 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinie przedstawione przez Komisję Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisję Spraw Konstytucyjnych, Komisję Praw Kobiet i Równouprawnienia oraz Komisję Petycji (A8-0197/2018),
- A. mając na uwadze, że art. 17 TUE określa podstawową rolę Komisji jako strażniczki traktatów;
- B. mając na uwadze, że art. 2 TUE stanowi, iż Unia opiera się na wartościach poszanowania godności osoby ludzkiej, wolności, demokracji, równości, państwa prawnego, jak również poszanowania praw człowieka, w tym praw osób należących do mniejszości; mając na uwadze, że właściwe wdrażanie prawa Unii ma zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia celów UE określonych w traktatach i prawie wtórnym; mając na uwadze, że art. 8 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) powierza Unii zadanie znoszenia nierówności oraz wspierania równości mężczyzn i kobiet we wszystkich jej działaniach;
- C. mając na uwadze, że zgodnie z art. 2 TUE oraz art. 21 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej równość kobiet i mężczyzn jest jedną z podstawowych wartości, na których opiera się UE; mając również na uwadze, że Unia dąży we wszystkich

¹ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

² Dz.U. C 316 z 22.9.2017, s. 246.

³ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0409.

⁴ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0279.

⁵ **Dz.U. C 440 z 30.12.2015, s. 17.**

działaniach do zwalczania wszelkich form dyskryminacji, do zniesienia nierówności oraz do propagowania równych szans i równego traktowania;

- D. mając na uwadze, że art. 3 TUE stanowi, iż do celów Unii należy między innymi wspieranie pokoju, unijnych wartości i dobrobytu jej narodów oraz działanie na rzecz trwałego rozwoju Europy, którego podstawą są zrównoważony rozwój gospodarczy i stabilność cen, wysoce konkurencyjna społeczna gospodarka rynkowa, zmierzająca do pełnego zatrudnienia i postępu społecznego, oraz wysoki poziom ochrony i poprawa jakości środowiska, jak również że Unia zwalcza wykluczenie społeczne i dyskryminację, wspiera sprawiedliwość społeczną i ochronę socjalną, równość kobiet i mężczyzn, solidarność między pokoleniami i ochronę praw dziecka;
- E. mając na uwadze, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) państwa członkowskie mają obowiązek jasnego i dokładnego informowania Komisji o środkach podejmowanych w celu transponowania dyrektyw UE do prawa krajowego; mając na uwadze, że zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną Komisji i państw członkowskich z dnia 28 września 2011 r. oraz wspólną deklaracją polityczną Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji z dnia 27 października 2011 r. , przy powiadamianiu Komisji o krajowych środkach transpozycji od państw członkowskich można również wymagać przedstawienia dokumentów wyjaśniających, w jaki sposób dokonały transpozycji dyrektyw do prawa krajowego;
- F. mając na uwadze, że zgodnie z art. 4 ust. 3 TUE oraz art. 288 ust. 3 i art. 291 ust. 1 TFUE państwa członkowskie ponoszą główną odpowiedzialność za prawidłową transpozycję oraz prawidłowe stosowanie i wdrażanie prawa UE w przewidzianym terminie, a także za ustanowienie odpowiednich środków niezbędnych do zapewnienia skutecznej ochrony na obszarach regulowanych prawem UE;
- G. mając na uwadze, że poprawne stosowanie prawa UE gwarantuje korzyści wynikające z unijnych strategii wszystkim obywatelom europejskim oraz równe warunki działania dla przedsiębiorstw;
- H. mając na uwadze, że po przyjęciu w grudniu 2016 r. komunikatu pt. „Prawo UE: lepsze wyniki dzięki lepszemu stosowaniu” Komisja postanowiła skoncentrować się na przypadkach, w których państwa członkowskie nie powiadamiają o środkach transpozycji, gdy środki te stanowią nieprawidłową transpozycję dyrektyw lub gdy państwa członkowskie nie przestrzegają wyroku TSUE (zgodnie z art. 260 ust. 2 TFUE), poważnie szkodzą interesom finansowym UE lub naruszają wyłączne uprawnienia UE;
- I. mając na uwadze, że zgodnie z art. 6 ust. 1 TUE Karta praw podstawowych Unii Europejskiej ma taką samą moc prawną jak traktaty i obowiązuje instytucje, organy, urzędy i agencje Unii oraz państwa członkowskie przy stosowaniu przez nie prawa Unii (art. 51 ust. 1 Karty);
- J. mając na uwadze, że procedury prowadzone w ramach EU Pilot mają sprzyjać bliższej i spójniejszej współpracy między Komisją a państwami członkowskimi, tak by zapobiegać naruszeniom prawa UE już na wczesnym etapie w drodze dwustronnego dialogu i aby, w miarę możliwości, uniknąć konieczności wszczęcia formalnego postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego;

- K. mając na uwadze, że konieczne jest, by w odpowiedzi na obecny deficyt demokracji – przywołując swoją rezolucję przyjętą dnia 25 października 2016 r. zawierającą zalecenia dla Komisji w kwestii utworzenia unijnego mechanizmu dotyczącego demokracji, praworządności i praw podstawowych – ustanowić nowy mechanizm, zapewniający pojedyncze i spójne ramy i opierający się na obecnie obowiązujących instrumentach i mechanizmach, które należy stosować w jednolity sposób do wszystkich instytucji UE i wszystkich państw członkowskich;
- L. mając jednak na uwadze, że zgodnie z nową polityką przyjętą przez Komisję w celu zapewnienia zgodności z prawem UE, celem procedury w ramach EU Pilot nie jest przedłużanie postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, które samo w sobie jest środkiem do podjęcia dialogu z danym państwem członkowskim w celu rozwiązania problemu;
- M. mając na uwadze, że aby zapewnić bardziej strategiczne i skuteczniejsze podejście do egzekwowania przepisów w przypadku uchybień, Komisja postanowiła – jak wskazano w komunikacie Komisji pt. „Prawo UE: lepsze wyniki dzięki lepszemu stosowaniu” – wszczynać postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego bez uciekania się do mechanizmu EU Pilot, chyba że skorzystanie z niego zostanie uznane za przydatne w danym przypadku;
- N. mając na uwadze, że w 2016 r. Komisja otrzymała 3783 nowe skargi, w których informowano o możliwych naruszeniach prawa UE, przy czym państwa członkowskie, na które złożono najwięcej skarg, to Włochy (753), Hiszpania (424) i Francja (325);
- O. mając na uwadze, że zgodnie z art. 258 ust. 1 i 2 TFUE Komisja przedstawia państwu członkowskiemu uzasadnioną opinię, jeśli uzna, że uchybiło ono jednemu z zobowiązań na mocy traktatów, i może wnieść sprawę do TSUE, jeśli to państwo członkowskie nie zastosuje się do uzasadnionej opinii w terminie określonym przez Komisję;
- P. mając na uwadze, że w 2016 r. Komisja wszczęła 847 nowych postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego ze względu na opóźnioną transpozycję dyrektyw;
- Q. mając na uwadze, że w 2016 r. 95 postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego było nadal w toku oraz że w związku z powyższym TSUE orzekł, że doszło do uchybienia zobowiązaniom ze strony państw członkowskich, których dotyczyły postępowania;
- R. mając na uwadze, że w swojej rezolucji z dnia 25 października 2016 r. w sprawie ustanowienia unijnego mechanizmu na rzecz demokracji, praworządności i praw podstawowych Parlament zwrócił się do Komisji o przedłożenie do września 2017 r., na podstawie art. 295 TFUE, wniosku dotyczącego zawarcia Paktu UE na rzecz demokracji, praworządności i praw podstawowych w formie porozumienia międzyinstytucjonalnego określającego uzgodnienia ułatwiające współpracę instytucji Unii i państw członkowskich w ramach art. 7 TUE;
- S. mając na uwadze, że Porozumienie ramowe w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską przewiduje wymianę informacji dotyczących wszystkich postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego

wszczętych na podstawie wezwań do usunięcia uchybienia, ale nie dotyczy nieformalnej procedury EU Pilot, która poprzedza wszczęcie oficjalnego postępowania w sprawie uchybienia;

- T. mając na uwadze, że w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo do dobrej administracji definiuje się jako prawo każdej osoby do bezstronnego i sprawiedliwego rozpatrzenia jej sprawy w rozsądnym terminie przez instytucje, oraz mając na uwadze, że zgodnie z art. 298 TFUE instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii, wykonując swoje zadania, korzystają ze wsparcia otwartej, efektywnej i niezależnej administracji europejskiej;
- U. mając na uwadze, że w komunikacie z dnia 3 lutego 2017 r. pt. „Przegląd wdrażania polityki ochrony środowiska UE” Komisja twierdzi, że nawiązała zorganizowany i kompleksowy dialog z państwami członkowskimi dotyczący wdrażania unijnych przepisów w dziedzinie ochrony środowiska, oraz proponuje, by – z zastrzeżeniem przysługujących jej uprawnień wykonawczych wynikających z traktatów UE – ułatwić państwom członkowskim działania dzięki przyjęciu nowych specjalnych ram;
- V. mając na uwadze, że art. 157 TFUE dopuszcza, a art. 19 TFUE umożliwia przyjmowanie przepisów prawnych mających na celu zwalczanie wszelkich form dyskryminacji, w tym ze względu na płeć;
- W. mając na uwadze, że w deklaracji nr 19 załączonej do Aktu końcowego konferencji międzyrządowej, która przyjęła Traktat z Lizbony, UE i państwa członkowskie zobowiązały się dążyć „do zwalczania wszelkiego rodzaju przemocy w rodzinie [...] w celu zapobiegania tego rodzaju przestępstwom i ich karania oraz w celu wspierania i ochrony ofiar”;
- X. mając na uwadze, że przepisy UE przeciwko handlowi ludźmi, w szczególności kobietami i dziećmi, przyjęto na podstawie artykułów 79 i 83 TFUE; mając na uwadze, że z programu „Prawa, równość i obywatelstwo” finansuje się między innymi środki, które przyczyniają się do położenia kresu przemocy wobec kobiet;
- Y. mając na uwadze, że wiele dyrektyw UE, w szczególności tych, które koncentrują się na kwestii równouprawnienia płci, nie jest prawidłowo wdrażanych w szeregu państw członkowskich, co sprawia, że osoby różnej płci nie są chronione przed dyskryminacją w dostępie do zatrudnienia oraz do dóbr i usług;
- Z. mając na uwadze, że dyskryminacja ze względu na płeć przeplata się z innymi rodzajami dyskryminacji, na przykład dyskryminacją ze względu na rasę i pochodzenie etniczne, wyznanie, niepełnosprawność, zdrowie, tożsamość płciową, orientację seksualną, wiek lub warunki społeczno-gospodarcze;
- AA. mając na uwadze, że 33 % kobiet w UE doświadczyło przemocy fizycznej lub seksualnej, a 55 % było molestowanych seksualnie, z czego 32 % w miejscu pracy; mając na uwadze, że kobiety są szczególnie narażone na przemoc seksualną i fizyczną oraz przemoc w internecie, a także nękanie i zastraszanie w cyberprzestrzeni; mając na uwadze, że ponad połowa kobiet będących ofiarami zabójstw ginie z rąk partnera lub krewnego; mając na uwadze, że przemoc wobec kobiet jest jednym z najpowszechniejszych przejawów naruszania praw człowieka na świecie, niezależnie od

wieku, narodowości, wyznania, poziomu wykształcenia, statusu materialnego i społecznego ofiary, oraz że stanowi największą przeszkodę dla równouprawnienia płci; mając na uwadze, że liczba zabójstw kobiet w państwach członkowskich nie spada;

- AB. mając na uwadze, że z sondażu UE dotyczącego grup LGBT wynika, że lesbijki oraz kobiety biseksualne i transpłciowe są narażone na ogromne ryzyko dyskryminacji ze względu na orientację seksualną lub tożsamość płciową; mając na uwadze, że 23 % kobiet homoseksualnych i 35 % osób transpłciowych było przynajmniej jednokrotnie w ciągu ostatnich pięciu lat ofiarami napaści fizycznej bądź na tle seksualnym lub gróźb przemocy w domu lub w innym miejscu (na ulicy, w środkach transportu zbiorowego, w miejscu pracy itp.);
- AC. mając na uwadze, że w odniesieniu do stosowania i egzekwowania unijnych przepisów w sprawie równouprawnienia płci w państwach członkowskich stwierdzono, iż transpozycja i stosowanie odnosnych dyrektyw pociągają za sobą konkretne problemy, takie jak poważne luki w prawodawstwie i jego niespójne stosowanie przez sądy krajowe;
- AD. mając na uwadze, że instytucje i mechanizmy mające zapewniać równouprawnienie płci są często marginalizowane w krajowych strukturach rządowych, jako że są podzielone na różne obszary polityki, a ich funkcjonowanie utrudniają złożone mandaty, a także brak odpowiedniego personelu, szkoleń, danych i wystarczających zasobów oraz niedostateczne wsparcie ze strony przywódców politycznych;
- AE. mając na uwadze, że według analizy porównawczej przepisów antydyskryminacyjnych w Europie opublikowanej w 2017 r. przez europejską sieć ekspertów prawnych w dziedzinie równości płci i niedyskryminacji w zdecydowanej większości państw nadal utrzymują się poważne problemy dotyczące postrzegania i świadomości, jako że poszczególni obywatele często nie są informowani o przysługujących im prawach do ochrony przed dyskryminacją lub o istnieniu mechanizmów obrony; mając na uwadze, że zgodnie z tą analizą pojawiły się dodatkowe problemy w odniesieniu do egzekwowania unijnych dyrektyw antydyskryminacyjnych, takie jak brak statusu prawnego organizacji i stowarzyszeń (lub zbyt restryktywny status prawny) w odniesieniu do udziału w postępowaniu sądowym w imieniu lub w ramach wsparcia ofiar dyskryminacji oraz rygorystyczne stosowanie przeniesienia ciężaru dowodu, a także szereg barier w skutecznym dostępie do wymiaru sprawiedliwości, które to przeszkody faktycznie utrudniają obywatelom korzystanie z pełni praw wynikających z przepisów prawa antydyskryminacyjnego i ochrony tych praw;
- AF. mając na uwadze, że wskaźnik równouprawnienia płci z 2017 r. opracowany przez Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE) wskazuje na jedynie marginalną poprawę, co stanowi wyraźny sygnał, że UE daleko jeszcze do osiągnięcia równouprawnienia płci, a ogólny wynik wynosi obecnie 66,2 na 100, czyli jest o zaledwie cztery punkty procentowe wyższy niż dziesięć lat temu;
- AG. mając na uwadze, że w kwestii procesów decyzyjnych wspomniane wyżej dane odnoszące się do równouprawnienia płci wskazują, że w ostatnim dziesięcioleciu nastąpiła poprawa o niemal 10 punktów procentowych, a wynik wynosi obecnie 48,5, jednak w obszarze tym odnotowuje się nadal najniższe wyniki; mając na uwadze, że negatywne wartości są przede wszystkim odzwierciedleniem nierównej reprezentacji

kobiet i mężczyzn w polityce i wskazują na deficyt demokratycznego sprawowania rządów w UE;

- AH. mając na uwadze, że w sprawozdaniu Eurofoundu dotyczącym różnic w poziomie zatrudnienia kobiet i mężczyzn szacuje się, że różnice te oznaczają dla UE koszty rzędu ok. 370 mld EUR rocznie, co stanowi 2,8 % unijnego PKB;
- AI. mając na uwadze, że zgodnie z europejskim badaniem warunków pracy prowadzonym przez Eurofound złożony wskaźnik czasu pracy zarobkowej i niezarobkowej wskazuje, iż po podliczeniu godzin pracy zarobkowej i niezarobkowej kobiety pracują dłużej;
- AJ. mając na uwadze, że mimo zobowiązania UE do równouprawnienia płci w procesach decyzyjnych, w zarządach agencji UE zdecydowanie brakuje równowagi płci, a ponadto charakteryzują się one trwałymi wzorcami segregacji płciowej;
- AK. mając na uwadze, że feminizacja ubóstwa to w UE fakt; mając również na uwadze, że prawidłowemu i pełnemu stosowaniu oraz egzekwowaniu unijnych przepisów z zakresu równości i równouprawnienia płci powinna towarzyszyć polityka przeciwdziałania bardzo wysokiej stopie bezrobocia, ubóstwu i wykluczeniu społecznemu wśród kobiet, które to zjawiska są ściśle powiązane z cięciami budżetowymi mającymi wpływ na usługi publiczne w takich dziedzinach, jak opieka zdrowotna, edukacja, usługi społeczne i świadczenia socjalne; mając na uwadze, że brak polityki równości oraz niedostateczne wdrażanie przepisów dotyczących płci i równości w jeszcze większym stopniu zagrażają kobietom i pogłębiają ryzyko ubóstwa i marginalizacji społecznej przez wykluczenie ich z rynku pracy;
- AL. mając na uwadze, że prawidłowe wdrożenie obowiązujących przepisów ma zasadnicze znaczenie w dążeniu do równouprawnienia kobiet i mężczyzn; mając na uwadze, że choć dyrektywa 2006/54/WE w wersji przekształconej wyraźnie zakazuje zarówno dyskryminacji bezpośredniej, jak i pośredniej, oraz pomimo faktu, że kobiety osiągają średnio wysoki poziom wykształcenia, różnice w wynagrodzeniach kobiet i mężczyzn w 2015 r. nadal wynosiły 16,3 %;
- AM. mając na uwadze, że zasada równouprawnienia płci musi stanowić zasadniczy element w monitorowaniu, jak stosowane jest obowiązujące prawodawstwo UE;
- AN. mając na uwadze, że gromadzenie danych, możliwe z podziałem według płci, ma istotne znaczenie dla oceny dotychczasowych postępów w stosowaniu prawa UE;
1. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji¹, by niezwłocznie reagować na naruszenia, oraz wspiera jej wysiłki na rzecz nieformalnego rozwiązywania problemów z wdrażaniem przepisów; wzywa Komisję do usprawnienia systemu rozwiązywania problemów EU Pilot;
 2. wyraża zaniepokojenie z powodu wzrostu całkowitej liczby postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w 2016 r., wskutek czego ich liczba jest najwyższą odnotowaną liczbą postępowań w ciągu ostatnich pięciu lat;

¹ Dz.U. C 18 z 19.1.2017, s. 10.

3. z zadowoleniem przyjmuje roczne sprawozdanie Komisji za 2016 r. w sprawie kontroli stosowania prawa UE i zwraca uwagę, że zgodnie z tym sprawozdaniem w 2016 r. czterema dziedzinami, w których wszczęto największą liczbę postępowań przeciwko państwom członkowskim w sprawie uchybienia zobowiązaniom w zakresie transpozycji, były ochrona środowiska, wymiar sprawiedliwości i konsumenci, system podatkowy i rynek wewnętrzny;
4. przypomina, że prawo do składania petycji do Parlamentu Europejskiego stanowi podstawę obywatelstwa europejskiego, zapisaną w art. 20 i 227 TFUE oraz w art. 44 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, sklasyfikowaną w ostatnich badaniach wśród obywateli na drugim miejscu pod względem ważności; podkreśla znaczenie petycji jako narzędzia umożliwiającego obywatelom i rezydentom zaangażowanie się w działalność Unii i wyrażanie obaw dotyczących przypadków niewłaściwego stosowania lub naruszania prawa UE oraz potencjalnych luk w prawie, a także jednocześnie zwrócenie uwagi na te niedociągnięcia z nadzieją na szybkie i skuteczne rozwiązanie poruszonych problemów; podziela pogląd Komisji, że wysiłek włożony w zagwarantowanie skutecznego egzekwowania obowiązującego prawa UE należy uznać za równie ważny jak pracę nad tworzeniem nowego prawodawstwa; apeluje do Komisji, aby usprawniła sposób rozpatrywania kierowanych do niej petycji i by udzielała na nie terminowych i gruntownych odpowiedzi;
5. zwraca uwagę na badanie pt. „Monitoring the implementation of EU law: tools and challenges” [Monitorowanie wdrażania prawa Unii: narzędzia i wyzwania], opracowane przez Departament Tematyczny C na zlecenie Komisji Petycji, i z zadowoleniem przyjmuje konkretne zalecenia dla Parlamentu dotyczące wskazanych działań; zwraca uwagę na opublikowane niedawno badanie pt. „Effective Access to Justice” [Skuteczny dostęp do wymiaru sprawiedliwości], które opracował Departament Tematyczny C w związku z powracającymi zarzutami, jakie przedstawiono w szeregu rozpatrywanych petycji; popiera propozycję Komisji, by promować szkolenia sędziowskie z prawa UE w różnych państwach członkowskich, by zapewnić spójność orzeczeń i w ten sposób zagwarantować równe egzekwowanie praw w całej Unii;
6. wyraża zadowolenie, że w sprawozdaniu dotyczącym 2016 r. Komisja zachowała większą przejrzystość i przytoczyła więcej danych statystycznych niż w poprzednich sprawozdaniach; ubolewa jednak nad tym, że nie zawarła w nim dokładnych informacji o liczbie petycji, które doprowadziły do wszczęcia postępowań w ramach systemu EU Pilot lub postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, i zwraca się do Komisji o przekazanie konkretnych informacji na ten temat; z przykrością odnotowuje, że ani Parlament, ani składający petycje nie uczestniczą w tych postępowaniach; ponawia swój apel do Komisji o udostępnienie Parlamentowi informacji na temat wszystkich otwartych postępowań EU Pilot i wszczętych postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w celu zwiększenia przejrzystości, skrócenia czasu rozstrzygania sporów za pośrednictwem Komisji Petycji, budowania zaufania do projektu UE i wreszcie w celu umocnienia legitymacji postępowania EU Pilot, zwłaszcza w przypadku postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom; zachęca Komisję, by systematycznie informowała o decyzjach i różnych krokach podjętych przez kolegium komisarzy, a także by publikowała porządki obrad i najważniejsze wyniki tzw. spotkań pakietowych; przyjmuje do wiadomości wyrok TSUE w sprawach C-39/05 P, C-52/05 P i C-562/14 P

z maja 2017 r., zgodnie z którym dokumentów w ramach postępowania EU Pilot nie można podawać do wiadomości publicznej, jeżeli istnieje ryzyko, że takie ujawnienie może wpłynąć na charakter postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, zmienić jego tok lub podważyć cele tego postępowania; apeluje do Komisji o ujawnienie dokumentów wymienianych z państwami członkowskimi w momencie, kiedy takie ryzyko już nie zachodzi, czyli po zakończeniu postępowań EU Pilot; popiera w tym zakresie sugestie Europejskiej Rzecznik Praw Obywatelskich dotyczącą terminowości i przejrzystości procedur poprzedzających wszczęcie postępowania EU Pilot; podkreśla, jak ważne jest informowanie na bieżąco wszystkich zainteresowanych podmiotów oraz zwiększenie przejrzystości procedur EU Pilot; ubolewa nad brakiem zaangażowania ze strony Komisji w odpowiedzi na obawy wyrażone przez posłów do PE w odniesieniu do EU Pilot i apeluje do Komisji, by informowała Komisję Petycji o wszelkich istotnych nowych etapach dochodzenia i toczących się rozmowach z państwami członkowskimi w kwestii rozpatrywanych petycji; ponawia swój apel do Komisji o uwzględnienie w jej sprawozdaniu rocznym wskaźnika wdrożenia zarówno unijnych rozporządzeń, jak i dyrektyw;

7. jest zdania, że duża liczba toczących się postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego świadczy o tym, że terminowe i prawidłowe stosowanie prawa UE w państwach członkowskich pozostaje poważnym wyzwaniem oraz priorytetem, przy czym należy mieć na uwadze nowe, bardziej strategiczne i skuteczne podejście do egzekwowania przyjęte przez Komisję na 2016 r.; uważa, że niektóre z tych uchybień wynikają z braku zasobów przeznaczonych na organy administracji publicznej w niektórych państwach członkowskich;
8. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji, by niezwłocznie reagować na naruszenia, oraz wspiera jej wysiłki na rzecz nieformalnego rozwiązywania problemów towarzyszących wdrażaniu przepisów; wzywa Komisję do usprawnienia systemu rozwiązywania problemów EU Pilot;
9. podkreśla, że liczba nowych skarg jest najwyższa od 2011 r., co w ubiegłym roku oznaczało wzrost o 67,5 %, kiedy to odnotowano rekordową liczbę 3783 nowych skarg, oraz mniejszy odsetek skarg rozpatrzonych, a ponadto, że pod koniec 2016 r. w toku pozostawało 1657 postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, z których 847 dotyczy opóźnień w transpozycji; z zaniepokojeniem stwierdza, że 95 postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego jest nadal w toku po tym, jak Trybunał wydał orzeczenie, ponieważ Komisja uznała, że zainteresowane państwa członkowskie nie zastosowały się jeszcze do wyroków na mocy art. 258 TFUE, oraz że problem ten dotyczy w szczególności obszarów zatrudnienia, sprawiedliwości i konsumentów, a w dalszej kolejności rynku wewnętrznego, przemysłu, przedsiębiorczości i MŚP, podatków i unii celnej oraz środowiska naturalnego;
10. z zadowoleniem przyjmuje spadek liczby nowych spraw otwartych w 2016 r. w ramach systemu EU Pilot (790 w porównaniu z 881 w 2014 r.) oraz fakt, że liczba ta jest najniższa od 2011 r., pomimo że Komisja nie prowadzi postępowań w ramach EU Pilot w przypadku opóźnień w transpozycji dyrektyw; zwraca jednak uwagę, że wskaźnik rozwiązanych spraw spadł nieznacznie w porównaniu z 2015 r. (z 75 % do 72 %); zwraca się do Komisji o przedstawienie wyjaśnień w sprawie ustanawiania przez nią

priorytetów dotyczących polityki egzekwowania prawa, zgodnie z którymi Komisja stwierdza, że jej działania w zakresie egzekwowania będą ukierunkowane na te problemy, w przypadku których działanie takie może przynieść rzeczywistą zmianę, a także o przedstawienie wyjaśnień na temat priorytetów polityki w odniesieniu do postępowania w sprawach wskazujących na systemowe niedociągnięcia w systemach prawnych państw członkowskich;

11. zwraca uwagę, że zobowiązanie Komisji do przyjęcia bardziej strategicznego podejścia podczas egzekwowania prawa UE doprowadziło w ostatnim czasie do zamknięcia postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego z powodów politycznych; wzywa zatem Komisję do wyjaśnienia okoliczności leżących u podstaw takich decyzji w przyszłych sprawozdaniach z kontroli;
12. podkreśla, że większość spraw podjętych w ramach systemu EU Pilot, które doprowadziły do formalnych postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, dotyczyło głównie obszarów ochrony środowiska, rynku wewnętrznego, przemysłu, przedsiębiorczości i MŚP, energii i podatków oraz cel; zwraca również uwagę, że największą liczbę spraw w ramach systemu EU Pilot dotyczy Węgier, Niemiec, Hiszpanii i Polski, oraz że sprawom tym następnie nadawano dalszy bieg w ramach postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego;
13. uznaje, że główna odpowiedzialność za właściwe wdrażanie i stosowanie prawa UE spoczywa na państwach członkowskich, lecz podkreśla, że nie zwalnia to instytucji unijnych z obowiązku przestrzegania prawa pierwotnego UE przy opracowywaniu prawa wtórnego UE, szczególnie w dziedzinie praworządności i praw podstawowych w odniesieniu do Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;
14. zwraca uwagę, że prawidłowe wdrażanie i stosowanie prawa UE ma zasadnicze znaczenie dla realizacji polityki UE pod względem zasady równouprawnienia kobiet i mężczyzn zapisanej w traktatach oraz dla wspierania i promowania wzajemnego zaufania między instytucjami publicznymi zarówno na szczeblu UE, jak i na szczeblu krajowym, a także między instytucjami i obywatelami, przy czym przypomina, że zaufanie i pewność prawa stanowią podstawę dobrej współpracy i skutecznego stosowania prawa UE;
15. wyraża zaniepokojenie, że w niektórych państwach członkowskich nadal występują poważne braki we wdrażaniu i egzekwowaniu unijnego prawodawstwa dotyczącego ochrony środowiska, w szczególności w dziedzinie gospodarowania odpadami, infrastruktury oczyszczania ścieków oraz zachowania zgodności z dopuszczalnymi wartościami jakości powietrza;
16. podkreśla, że partnerzy społeczni, organizacje społeczeństwa obywatelskiego, obywatele europejscy i inne zainteresowane strony odgrywają ważną rolę w monitorowaniu i zgłaszaniu uchybień w transpozycji i stosowaniu prawa UE przez państwa członkowskie; w związku z powyższym z zadowoleniem przyjmuje fakt, że obywatele reagują w większej mierze na kwestie związane z wdrażaniem polityki UE, w tym przyjmuje z zadowoleniem kluczową rolę sygnalistów w sektorze prywatnym i publicznym; podkreśla, że na mocy przysługującego im prawa obywatele UE muszą w pierwszej kolejności zostać poinformowani w jasny, dostępny, przejrzysty i terminowy

sposób, czy w ramach transpozycji przepisów unijnych przyjęto przepisy krajowe oraz które to przepisy, a także które władze krajowe są odpowiedzialne za zagwarantowanie ich prawidłowego wdrożenia;

17. zwraca uwagę, że Komisja przywiązuje duże znaczenie do terminowej i prawidłowej transpozycji prawa UE do ustawodawstwa krajowego oraz do istnienia wyraźnych wewnętrznych przepisów ramowych nakładających na państwa członkowskie obowiązek nadawania priorytetu temu celowi, tak aby uniknąć naruszeń prawa UE, a jednocześnie zadbać o to, by osoby fizyczne i przedsiębiorstwa były w stanie czerpać korzyści z efektywnego i skutecznego wdrażania tego prawa;
18. zwraca jednak uwagę, że nierealistyczne terminy wdrożenia prawodawstwa mogą uniemożliwić ich przestrzeganie przepisów przez państwa członkowskie, co oznacza milczące przyzwolenie na spóźnione wdrożenie; wzywa instytucje UE, aby uzgodniły bardziej realistyczne terminy wdrożenia rozporządzeń i dyrektyw, z należyтым uwzględnieniem czasu potrzebnego na weryfikację i konsultacje; uważa, że Komisja powinna składać sprawozdania, podsumowania i przeglądy aktów ustawodawczych w terminach uzgodnionych przez współprawodawców oraz zgodnie z obowiązującymi przepisami prawnymi;
19. zwraca uwagę, że w 2016 r. liczba dyrektyw wymagających transpozycji wyniosła 70 i była wyższa niż w 2015 r. (56 dyrektyw); wyraża zaniepokojenie, że liczba nowych opóźnień w transpozycji radykalnie wzrosła z 543 do 847; ubolewa, że pod koniec 2016 r. 868 postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego z powodu opóźnień w transpozycji było nadal w toku, co stanowi wzrost o 67,5 % w porównaniu z 518 postępowaniami będącymi w toku pod koniec 2015 r.;
20. wyraża zaniepokojenie faktem, że podobnie jak w 2015 r. państwa członkowskie nie wywiązały się ze wszystkich zobowiązań dotyczących przedstawienia dokumentów wyjaśniających oraz środków, które podjęły w celu transpozycji dyrektyw do ustawodawstwa krajowego; uważa, że ze względu na niejednorodną jakość wielu przedłożonych dokumentów wyjaśniających Komisja powinna zapewniać państwom członkowskim większą pomoc w przygotowywaniu tych dokumentów i opracowywaniu tabel zgodności;
21. podkreśla, że niezdolność do zapewnienia terminowej i prawidłowej transpozycji obowiązujących przepisów UE dotyczących zasady równych szans i równego traktowania mężczyzn i kobiet w dziedzinie edukacji, zatrudnienia i pracy, równego wynagrodzenia za taką samą pracę i równego traktowania kobiet i mężczyzn w dostępie do dóbr i usług oraz ich dostarczania, a także obowiązujących przepisów mających na celu poprawę równowagi między życiem zawodowym a prywatnym oraz położenie kresu wszelkim formom przemocy wobec kobiet i dziewcząt w rezultacie pozbawia obywateli i przedsiębiorstwa korzyści, do których są uprawnieni na mocy prawa UE;
22. podkreśla, że UE powstała jako Unia, która opiera się na wartościach poszanowania państwa prawnego, jak również praw człowieka (art. 2 TUE); zauważa, że przy wdrażaniu przepisów UE państwa członkowskie muszą w pełni przestrzegać praw podstawowych zapisanych w traktatach i Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej; ponownie podkreśla, że uważne monitorowanie działań i zaniechań państw członkowskich i instytucji UE ma zasadnicze znaczenie;

23. ponownie wyraża zaniepokojenie liczbą składanych do Parlamentu petycji i wnoszonych do Komisji skarg dotyczących problemów, które uznano za rozwiązane przez Komisję;
24. podkreśla, jak ważne jest zabezpieczenie integralności porządku prawnego UE obejmującego prawo pierwotne, prawo wtórne i prawo miękkie; z tego powodu apeluje o terminowe przyjęcie inicjatyw ustawodawczych i nieustawodawczych niezbędnych do tego, by Europejski filar praw socjalnych stał się dla obywateli rzeczywistością; wzywa Komisję do zapewnienia jak największej przejrzystości i spójności w wysiłkach na rzecz stworzenia nowych ram poświęconych prawidłowemu wdrażaniu przepisów UE, takich jak przegląd wdrażania polityki ochrony środowiska; wzywa Komisję, aby rozważyła stworzenie takich ram w szczególności poświęconych sprawiedliwemu i zrównoważonemu rozwojowi, zatrudnieniu, sprawom socjalnym i kwestiom włączenia społecznego w odniesieniu do Europejskiego filaru praw socjalnych;
25. ponawia apel do Komisji, zawarty w rezolucji z dnia 25 października 2016 r., o przedstawienie wniosku dotyczącego zawarcia paktu UE na rzecz demokracji, praworządności i praw podstawowych, który skutecznie połączy jej odpowiednie roczne sprawozdania tematyczne z wynikami istniejących mechanizmów monitorowania i narzędzi ocen okresowych, które zostaną przedstawione w odpowiednim czasie; przypomina, że Komisja jako instytucja stojąca na straży traktatów z pełnym poszanowaniem zasady dobrej i skutecznej administracji, o której mowa w art. 298 TFUE i art. 41 i 47 Karty praw podstawowych UE, ma obowiązek monitorować i oceniać prawidłowe wdrażanie prawa Unii oraz poszanowanie przez państwa członkowskie i przez wszystkie instytucje i organy Unii zasad i celów zapisanych w traktatach, oraz wypełniać zobowiązanie do aktywnej pomocy państwom członkowskim w transpozycji i wdrażaniu niektórych dyrektyw i rozporządzeń; zaleca w związku z powyższym, aby wykonywała to zadanie w ramach wyżej wspomnianego cyklu polityki na rzecz demokracji, praworządności i praw podstawowych począwszy od 2018 r., jej odpowiednich rocznych sprawozdań tematycznych wraz z wynikami istniejących mechanizmów monitorowania i narzędzi ocen okresowych, które zostaną przedstawione w odpowiednim czasie;
26. przypomina, że przy licznych okazjach Parlament wzywał Komisję do aktywniejszego monitorowania procesu wdrażania przepisów i strategii politycznych w dziedzinie ochrony środowiska, wspierania tych działań oraz kierowania nimi;
27. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do czynnego pomagania państwom członkowskim w transpozycji i wdrażaniu europejskiego prawodawstwa przez przygotowywanie planów wdrażania dla wybranych dyrektyw i rozporządzeń;
28. uważa, że ponieważ Parlament jest współodpowiedzialny za zapewnienie wdrożenia i egzekwowania prawa UE zgodnie z porozumieniem międzyinstytucjonalnym i posiada istotne uprawnienia kontrolne względem Komisji powierzone mu na mocy art. 14 TUE, należy go automatycznie informować o wszystkich otwartych postępowaniach EU Pilot i wszczętych postępowaniach w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, a także należy mu udzielać odpowiedniego dostępu do dokumentów związanych z oboma wspomnianymi typami postępowań, szczególnie w przypadku gdy wynikają one z petycji, z poszanowaniem przepisów o poufności koniecznych do

skutecznego prowadzenia spraw;

29. zachęca przedstawicieli państw członkowskich do liczniejszego udziału w debatach Komisji Petycji;
30. zauważa niezadowolający poziom stosowania prawa UE w państwach członkowskich, o którym świadczy duża liczba skarg skierowanych do Komisji oraz znaczna liczba petycji wpływających do Parlamentu; z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji wyrażony w jej komunikacie z grudnia 2016 r., by częściej korzystać z narzędzi zapobiegawczych, takich jak spotkania pakietowe, wytyczne wdrożeniowe, grupy eksperckie, sieci specjalistyczne, w tym sieć SOLVIT, oraz by wspierać budowanie zdolności egzekwowania prawa Unii w państwach członkowskich; wzywa Komisję do korzystania z postanowień art. 197 TFUE, aby wprowadzić tę odnowioną politykę w zakresie egzekwowania prawa w pełnym porozumieniu z państwami członkowskimi i instytucjami europejskimi; wzywa Komisję do usprawnienia procedury rozpatrywania petycji przez udzielanie terminowych i dogłębnych odpowiedzi;
31. zauważa, że 95 postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego jest wciąż w toku oraz że mimo iż TSUE orzekł o nieprzestrzeganiu prawa przez dane państwa członkowskie, tylko w trzech przypadkach Komisja skierowała sprawę do Trybunału Sprawiedliwości na podstawie art. 260 TFUE; uważa, że sprawą najwyższej wagi jest zapewnienie pełnego i terminowego wykonywania orzeczeń Trybunału oraz, w razie konieczności, pełne wykorzystanie postanowień art. 279 TFUE, tak aby zapobiec podważaniu prawa UE i autorytetu TSUE; apeluje do Komisji o zaradzenie tej sytuacji i składanie Parlamentowi regularnych sprawozdań dotyczących poczynionych postępów;
32. podkreśla, że wszystkie instytucje UE są związane traktatami unijnymi i Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej¹;
33. zaleca, aby każda międzyparlamentarna debata na temat demokracji, praworządności i praw podstawowych obejmowała społeczeństwo obywatelskie i uczestnictwo obywateli, np. za pośrednictwem petycji przekazywanych do Parlamentu i europejskiej inicjatywy obywatelskiej;
34. podkreśla, że protokoły ustaleń zawierane między instytucjami UE a państwami członkowskimi nie są uważane za akty UE w rozumieniu art. 288 TFUE;
35. zwraca uwagę, że w procesie opracowywania i stosowania prawa UE przez instytucje UE ogromne znaczenie ma skuteczność, jawność i odpowiedzialność; podkreśla w szczególności zasadę demokratycznej odpowiedzialności – i rolę odgrywaną przez Parlament w jej zapewnianiu – a także prawo obywateli UE do sprawiedliwości i dobrej administracji, zgodnie z art. 41 i 47 Karty praw podstawowych UE; zwraca uwagę, że te prawa i zasady wymagają, aby obywatelom zapewniono odpowiedni i łatwy dostęp do projektów aktów prawnych, które ich dotyczą; przypomina, że te same prawa i zasady

¹ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) z dnia 20 września 2016 r. w sprawach połączonych od C-8/15 P do C-10/15 P Ledra Advertising Ltd. (C-8/15 P), Andreas Eleftheriou (C-9/15 P), Eleni Eleftheriou (C-9/15 P), Lilia Papachristofi (C-9/15 P), Christos Theophilou (C-10/15 P), Eleni Theophilou (C-10/15 P) przeciwko Komisji Europejskiej i Europejskiemu Bankowi Centralnemu.

powinny być również kwestią najwyższej wagi dla państw członkowskich przy składaniu przez nie wniosków w sprawie projektów aktów odnoszących się do wdrażania prawa UE; apeluje w związku z tym o przyznanie Parlamentowi podstawowej kontroli nad ważnymi decyzjami mającymi wpływ na UE, państwa członkowskie i ich obywateli, takimi jak decyzje w sprawie budżetów krajowych i reform;

36. wyraża zaniepokojenie, że środki polityki budżetowej (w tym ograniczenie wydatków na emerytury, system opieki zdrowotnej i administrację publiczną) oraz reformy zaplanowane w programach dostosowania strukturalnego nie wywarły zamierzonego wpływu;
37. wzywa Komisję do zwiększenia, tam gdzie to możliwe i konieczne, środków finansowych UE, takich jak Europejski Fundusz Społeczny, przeznaczonych na „wzmacnianie zdolności instytucjonalnych instytucji publicznych i zainteresowanych stron oraz sprawności administracji publicznej” z myślą o promowaniu dobrobytu społecznego i rozwoju gospodarczego, a także wzywa Komisję do poprawy skuteczności korzystnych przepisów; wzywa Komisję do pełnego wykorzystywania art. 197 TFUE, tak aby pomóc usprawnić budowanie zdolności państw członkowskich w zakresie wdrażania i egzekwowania prawa UE;
38. wzywa Komisję do opracowania instrumentów pomagających państwom członkowskim w rozpoznawaniu problemów związanych z transpozycją, rozwiązywaniu ich na wczesnym etapie postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego i poszukiwaniu wspólnych rozwiązań;
39. przypomina, że przepisy prawne będące podstawą postępowań w przypadku najbardziej rażących uchybień pochodzą z dyrektyw; przypomina, że rozporządzenia są wykonywane bezpośrednio i są wiążące we wszystkich państwach członkowskich; w związku z powyższym zwraca się do Komisji o stosowanie w miarę możliwości rozporządzeń w przypadku, gdy zamierza ona przedstawić wniosek ustawodawczy; uważa, że takie podejście mogłoby złągodzić ryzyko nadmiernej regulacji;
40. przypomina, że orzeczenia w trybie prejudycjalnym pomagają wyjaśnić sposób, w jaki prawo Unii Europejskiej powinno być stosowane; uważa, że odwołanie się do tej procedury umożliwia jednolitą interpretację i wdrażanie prawodawstwa UE; w związku z powyższym zachęca sądy krajowe do zwracania się w razie wątpliwości z pytaniami do TSUE, co zapobiegnie wszczynaniu postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego;
41. wzywa Komisję do poświęcenia szczególnej uwagi prowadzonej przez nią kontroli wykonania dyrektywy Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiającej przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego¹, oraz do wszczynania w razie potrzeby postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, z zachowaniem szczególnej czujności w odniesieniu do nieprawidłowego lub niewłaściwego stosowania;

¹ Dz.U. L 193 z 19.7.2016, s. 1.

42. z zadowoleniem przyjmuje ciągle starania Komisji mające na celu egzekwowanie unijnych przepisów w zakresie ochrony środowiska w celu zapewnienia równych warunków działania wszystkim państwom członkowskim i podmiotom gospodarczym oraz w celu zaradzenia niedociągnięciom we wdrażaniu i egzekwowaniu prawodawstwa UE w zakresie ochrony środowiska, w tym w razie konieczności przez wszczynanie postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego; zwraca jednak uwagę na powszechnie znane ograniczenia skuteczności przepisów środowiskowych UE, w szczególności dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko; wzywa Komisję do uwzględnienia rezolucji Parlamentu w sprawie stosowania dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko; podkreśla, że w niektórych państwach członkowskich prawo do zdrowego środowiska jest zagrożone przez utrzymujące się poważne braki we wdrażaniu i egzekwowaniu prawa UE w dziedzinie ochrony środowiska, w szczególności w odniesieniu do zapobiegania szkodom prowadzącym do zanieczyszczenia powietrza i wód oraz w odniesieniu do gospodarowania odpadami i infrastruktury oczyszczania ścieków; przypomina, że pełne wdrożenie prawodawstwa UE w zakresie ochrony środowiska pozwoliłoby zaoszczędzić każdego roku 50 mld EUR przede wszystkim na kosztach ochrony zdrowia oraz bezpośrednich kosztach środowiskowych;
43. podkreśla, że dorobek UE obejmuje również umowy międzynarodowe zawarte przez UE; stwierdza z poważnym zaniepokojeniem, że przepisy środowiskowe UE mogą nie być zgodne z Konwencją o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (konwencją z Aarhus)¹ ze względu na niezapewnienie dostatecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości organizacjom zajmującym się ochroną środowiska i obywatelom; z tego względu wzywa Komisję, by uwzględniła ustalenia Komitetu ds. Przestrzegania Konwencji z Aarhus² i stanowisko Rady z dnia 13 lipca 2017 r.³ oraz zbadała sposoby i środki, by zapewnić zgodność z konwencją z Aarhus w sposób spójny z podstawowymi zasadami unijnego porządku prawnego oraz z unijnym systemem kontroli sądowej;
44. wzywa Komisję do zwrócenia szczególnej uwagi na wdrażanie środków przyjętych w dziedzinie azylu i migracji oraz zadbania o to, by były one zgodne z zasadami zapisanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, do współpracy z państwami członkowskimi w celu pokonania trudności, które mogą napotkać podczas ich wdrażania, a w razie potrzeby do wszczynania niezbędnych postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego; z zaniepokojeniem stwierdza, że niektóre państwa członkowskie lekceważą swoje zobowiązania w dziedzinie azylu i migracji, w szczególności w odniesieniu do relokacji osób ubiegających się o azyl; podkreśla, że należy zająć się brakiem solidarności między niektórymi państwami członkowskimi w zakresie azylu i migracji, aby wszystkie państwa członkowskie wypełniały spoczywające na nich zobowiązania; wzywa państwa członkowskie do walki z coraz szerzej zakrojonym handlem ludźmi wyzyskiwanymi później jako pracownicy oraz wykorzystywanymi seksualnie;
45. wzywa Komisję do podjęcia skutecznych działań w odpowiedzi na zmieniającą się

¹ Dz.U. L 124 z 14.7.2012, s. 4.

² ACCC/C/2008/32 (UE), część II, przyjęte dnia 17 marca 2017 r.

³ 11150/17; procedura międzyinstytucjonalna: 2017/0151 (NLE);

sytuację migracyjną i stan bezpieczeństwa oraz do skutecznej realizacji Europejskiego programu w zakresie migracji i powiązanych pakietów wdrożeniowych; zwraca się do państw członkowskich o prawidłowe wykonanie dyrektywy w sprawie powrotów (2008/115/WE)¹ i o systematyczne informowanie na temat wrażeń Europejskiego programu w zakresie migracji;

46. wzywa Komisję do sprawdzenia zgodności umów zerogodzinowych z przepisami UE dotyczącymi zatrudnienia, w tym z dyrektywą w sprawie pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin, ponieważ wiele petycji, które wpłynęły w 2016 r., dotyczyło niepewnych warunków zatrudnienia;
47. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w sprawozdaniu dostrzeżono rolę Parlamentu w zwracaniu uwagi Komisji na nieprawidłowości w stosowaniu prawa UE w państwach członkowskich za pomocą pytań parlamentarnych i petycji; podkreśla, że bardziej drobiazgową kontrola przez parlamenty narodowe ich rządów, gdy te ostatnie są zaangażowane w proces stanowienia prawa, przyczyni się do skuteczniejszego stosowania prawa UE zgodnie z postanowieniami traktatów;
48. wyraża zaniepokojenie, że w związku z niespójnymi tłumaczeniami wielu dyrektyw na języki urzędowe UE jest prawdopodobne, że różne wersje językowe stają się przyczyną rozbieżnych interpretacji odnośnych tekstów i różnic w ich transpozycji w państwach członkowskich; wyraża ubolewanie, że takich różnic w transpozycji i interpretacji prawnej dyrektyw nie można ujawniać systematycznie, a jedynie wtedy, gdy są wyjaśniane w orzeczeniach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
49. przypomina, że parlamenty narodowe mają do odegrania kluczową rolę zarówno w kontroli projektów aktów prawnych UE przed ich przyjęciem, jak i w kontroli prawidłowego wdrażania prawa UE przez państwa członkowskie po przyjęciu aktów prawnych; wzywa parlamenty narodowe do aktywnego odgrywania tej roli;
50. uważa, że zgodnie ze staraniami Komisji na rzecz opracowywania lepszego i skuteczniejszego prawodawstwa UE należy zawsze uwzględniać stosowanie zasad pomocniczości i proporcjonalności;
51. ponawia wezwanie do utworzenia w odnośnych dyrekcjach generalnych (DG IPOL, DG EXPO i DG EPRS) autonomicznego systemu oceny ex post skutków głównych przepisów UE przyjętych przez Parlament w procedurze współdecyzji i zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą;
52. wzywa Komisję do poświęcenia szczególnej uwagi kontroli wykonania unijnych przepisów prawnych określających zasady przeciwdziałania praktykom korupcyjnym, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego, a także do podjęcia odpowiednich działań na rzecz wyeliminowania takich zjawisk;
53. przypomina państwom członkowskim i instytucjom UE, że zapewnianie terminowego i prawidłowego stosowania prawodawstwa w państwach członkowskich stanowi dla UE priorytet; zwraca uwagę, jak ważne jest utrzymanie zasad przyznania kompetencji, pomocniczości i proporcjonalności zgodnie z art. 5 TUE, a także zasady równości

¹ Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 98.

wobec prawa, aby lepiej monitorować stosowanie prawa UE; przypomina o znaczeniu podnoszenia poziomu wiedzy na temat przepisów obowiązujących dyrektyw dotyczących różnych aspektów zasady równości kobiet i mężczyzn oraz ich zastosowania w praktyce;

54. zachęca instytucje UE, by nieprzerwanie wypełniały spoczywający na nich obowiązek przestrzegania prawa pierwotnego UE przy tworzeniu przepisów unijnego prawa wtórnego i prawa miękkiego, opracowywaniu strategii politycznych i podpisywaniu umów lub traktatów z instytucjami spoza UE, by wypełniały obowiązek wspierania państw członkowskich UE wszelkimi dostępnymi środkami w transponowaniu prawodawstwa UE we wszystkich dziedzinach i w poszanowaniu wartości i zasad Unii, zwłaszcza w związku z niedawnym rozwojem sytuacji w państwach członkowskich;
55. zgadza się z opinią Komisji, że osoby składające indywidualne skargi odgrywają istotną rolę w rozpoznawaniu szerszych problemów związanych z egzekwowaniem i stosowaniem prawa UE, które mają wpływ na interesy obywateli i przedsiębiorstw;
56. podkreśla, że brak spójnego i kompleksowego zestawu skodyfikowanych zasad dobrej administracji w całej Unii utrudnia obywatelom i przedsiębiorstwom łatwe i pełne zrozumienie przysługujących im praw wynikających z prawa Unii; podkreśla zatem, że skodyfikowanie zasad dobrej administracji w formie rozporządzenia określającego różne aspekty procedury administracyjnej, w tym powiadomienia, wiążące terminy, prawo do bycia wysłuchanym, a także prawo dostępu każdej osoby do dokumentacji jej dotyczącej, ma podstawowe znaczenie dla wzmocnienia praw obywateli i przejrzystości; uważa, że takie rozporządzenie zwiększyłoby dostępność, czytelność i spójność interpretacji obowiązujących zasad, z korzyścią dla obywateli i przedsiębiorstw oraz administracji i jej urzędników;
57. przypomina, że w rezolucjach z dnia 15 stycznia 2013 r. i z dnia 9 czerwca 2016 r. Parlament wezwał do przyjęcia rozporządzenia w sprawie otwartej, skutecznej i niezależnej administracji UE zgodnie z art. 298 TFUE, ale te postulaty Parlamentu nie przełożyły się na przedstawienie wniosku przez Komisję; wzywa zatem po raz kolejny Komisję do przedstawienia wniosku ustawodawczego w sprawie europejskiego prawodawstwa dotyczącego postępowania administracyjnego, z uwzględnieniem kroków, które Parlament dotychczas podjął w tej dziedzinie;
58. podkreśla, że jedną z podstawowych przyczyn niedostatecznego wdrażania przepisów i strategii politycznych w dziedzinie ochrony środowiska jest niewystarczające uwzględnianie kwestii związanych z ochroną środowiska w innych obszarach polityki;
59. podkreśla potrzebę utrzymania wysokiego poziomu ochrony środowiska i zdrowia, jak również bezpieczeństwa żywności;
60. podkreśla, że rzeczywiste zapewnienie przestrzegania zasad UE w dziedzinie zdrowia, bezpieczeństwa żywności i środowiska jest ważne dla obywateli europejskich, ponieważ ma wpływ na ich życie codzienne i służy interesowi ogółu;
61. wzywa Komisję do ścisłego monitorowania przypadków naruszania przepisów środowiskowych mającego wymiar transgraniczny, szczególnie w dziedzinie prawodawstwa dotyczącego czystego powietrza, a także prawidłowej transpozycji i

prawidłowego stosowania prawa UE w państwach aspirujących do członkostwa w UE; wzywa również Komisję, by we właściwy, przejrzysty i terminowy sposób przekazywała osobom składającym skargi argumenty przedstawiane przez państwa członkowskie w odpowiedzi na skargę;

62. zauważa, że liczba postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego dotyczących środowiska naturalnego spadła w 2016 r. w porównaniu z rokiem 2015, lecz wyraża niepokój, że nastąpił wzrost liczby postępowań w dziedzinie zdrowia i bezpieczeństwa żywności, oraz wzywa Komisję do zwrócenia szczególnej uwagi na tę kwestię;
63. podkreśla, że równouprawnienie kobiet i mężczyzn jest podstawową zasadą UE, którą należy uwzględniać we wszystkich strategiach politycznych;
64. podkreśla zasadniczą rolę praworządności w legitymizowaniu wszelkich form rządów demokratycznych; podkreśla, że jest to fundament porządku prawnego Unii i jako taki jest on spójny z koncepcją Unii opartej na praworządności;
65. przypomina, że zasada równouprawnienia w odniesieniu do otrzymywania równego wynagrodzenia za pracę o równej wartości jest zapisana w traktatach europejskich od 1957 r. (zob. art. 157 TFUE), a także podkreśla, że art. 153 TFUE umożliwia UE podejmowanie działań w szerszym obszarze równości szans i równego traktowania w dziedzinie zatrudnienia i pracy;
66. zauważa z uznaniem, że szeroka interpretacja przez TSUE koncepcji równego wynagrodzenia za taką samą pracę, która jest również obecna w wyrokach i w jego obszernym orzecznictwie w tej dziedzinie, zdecydowanie rozszerzyła możliwości walki z bezpośrednią i pośrednią dyskryminacją ze względu na płeć w odniesieniu do wynagrodzenia oraz ze zróżnicowaniem wynagrodzenia ze względu na płeć, jednak podkreśla, że pozostało jeszcze wiele do zrobienia w kwestii wyeliminowania utrzymujących się w UE różnic w wynagrodzeniach ze względu na płeć;
67. wyraża głębokie ubolewanie, że wprowadzenie zasad prawnych zakazujących nierówności w wynagradzaniu kobiet i mężczyzn okazało się niewystarczające, aby wyeliminować utrzymujące się zróżnicowanie wynagrodzenia ze względu na płeć; przypomina, że przekształcona wersja dyrektywy 2006/54/WE wymaga od państw członkowskich zadbania o to, by wszelkie porozumienia zbiorowe, siatki płac, porozumienia w sprawie wynagrodzeń oraz indywidualne umowy o pracę, które nie są zgodne z zasadą równego wynagrodzenia, zostały lub mogły zostać unieważnione bądź zmienione;
68. podkreśla, że zarówno państwa członkowskie, jak i Komisja powinny zwrócić uwagę na instrumenty alternatywne, wychodząc poza dostępne narzędzia służące do wdrażania prawa UE, które umożliwią szerzej zakrojone wdrażanie prawa UE, zwłaszcza przepisów dotyczących równości pod względem wynagrodzenia; podkreśla w związku z tym znaczenie układów zbiorowych dla zapewnienia w ramach negocjacji zbiorowych równości wynagrodzenia, urlopów rodzicielskich i innych powiązanych praw pracowniczych;
69. przypomina o swojej rezolucji z dnia 15 stycznia 2013 r., w której wezwał do przyjęcia

rozporządzenia UE w sprawie prawodawstwa dotyczącego postępowania administracyjnego na mocy art. 298 TFUE; zauważa z rozczarowaniem, że Komisja nie zastosowała się do wezwania Parlamentu do przedstawienia wniosku w sprawie aktu prawnego dotyczącego prawodawstwa odnoszącego się do postępowania administracyjnego;

70. dostrzega, że gromadzenie danych, możliwie w podziale na płeć, ma duże znaczenie w kontrolowaniu postępów w promowaniu praw kobiet;
71. ubolewa z powodu braków w podejściu Komisji do dobrostanu zwierząt, wyraźnie nieuwzględniającym poważnych nieprawidłowości zgłaszanych przez wielu obywateli, którzy skorzystali z prawa do składania petycji; ponownie apeluje o przyjęcie nowej strategii na szczeblu UE w celu wypełnienia wszystkich istniejących luk oraz zapewnienia pełnej i skutecznej ochrony dobrostanu zwierząt dzięki jasnym i wyczerpującym ramom prawnym, które spełniają wymogi przewidziane w art. 13 TFUE;
72. apeluje do Komisji o dokładne badanie petycji dotyczących różnic w jakości produktów spożywczych tej samej marki w różnych państwach członkowskich; wzywa Komisję, by położyła kres nieuczciwym praktykom i zapewniła równe traktowanie wszystkich konsumentów;
73. zwraca uwagę, że dyskryminacja na podstawie języka urzędowego lub języków urzędowych państwa członkowskiego w szkołach i administracji publicznej ogranicza swobodny przepływ przewidziany w art. 26 ust. 2 TFUE; apeluje do Komisji o zbadanie tego naruszenia rynku wewnętrznego;
74. wzywa Komisję, by skutecznie nadzorowała wywiązywanie się przez sądy krajowe z obowiązku zwracania się do TSUE o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 267 TFUE; wzywa w związku z tym Komisję do rozważenia możliwości utworzenia rejestru zawierającego wszystkie orzeczenia sądów krajowych dotyczące interpretacji prawa UE, w przypadku których nie zwrócono się do TSUE o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym;
75. ubolewa nad brakiem przyjęcia i wdrożenia odpowiedniego i skutecznego prawodawstwa UE, które regulowałoby warunki i czas pracy, w tym pracę w dni ustawowo wolne od pracy i w niedziele, a także pracę bez okresów przerwy i odpoczynku; wskazuje, że brak takiego jednolitego prawodawstwa utrudnia osiągnięcie równowagi między życiem zawodowym a prywatnym, co szczególnie oddziałuje na kobiety i ich pozycję na rynku pracy;
76. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

28.3.2018

OPINIA KOMISJI OCHRONY ŚRODOWISKA NATURALNEGO, ZDROWIA PUBLICZNEGO I BEZPIECZEŃSTWA ŻYWNOŚCI

dla Komisji Prawnej

w sprawie kontroli stosowania prawa UE w 2016 r.
(2017/2273(INI))

Sprawozdawczyni komisji opiniodawczej: Marijana Petir

WSKAZÓWKI

Komisja Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności zwraca się do Komisji Prawnej, jako komisji przedmiotowo właściwej, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. jest zdania, że skuteczne stosowanie prawa UE we wszystkich obszarach, w tym również przez instytucje UE, jest niezbędne do osiągnięcia korzyści, jakie europejskie strategie polityczne mają przynieść obywatelom i przedsiębiorstwom, oraz że jednolite stosowanie prawa UE we wszystkich państwach członkowskich ma kluczowe znaczenie dla powodzenia UE; zwraca uwagę, że w niektórych przypadkach nieskuteczne stosowanie prawa UE skutkuje nieuczciwą konkurencją pomiędzy państwami członkowskimi;
2. zauważa, że zgodnie z art. 17 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej odpowiedzialność za transpozycję, wdrażanie i skuteczne egzekwowanie prawodawstwa spoczywa na Komisji, natomiast główna odpowiedzialność państw członkowskich to transpozycja, stosowanie i wdrażanie prawa UE w prawidłowy sposób;
3. przypomina, że pełne wdrożenie prawodawstwa UE w zakresie ochrony środowiska pozwoliłoby zaoszczędzić każdego roku 50 mld EUR na kosztach ochrony zdrowia oraz bezpośrednich kosztach środowiskowych;
4. podkreśla, że prostota, jasność i wiarygodność europejskich ram prawnych to podstawa skutecznego i jednolitego stosowania prawodawstwa unijnego;
5. podkreśla, że jedną z podstawowych przyczyn niedostatecznego wdrażania przepisów i strategii politycznych w dziedzinie ochrony środowiska jest niewystarczające

- uwzględnianie kwestii związanych z ochroną środowiska w innych obszarach polityki;
6. przypomina, że przy licznych okazjach Parlament Europejski wzywał Komisję do aktywniejszego monitorowania procesu wdrażania przepisów i strategii politycznych w dziedzinie ochrony środowiska, wspierania tych działań oraz kierowania nimi;
 7. zwraca uwagę, że Komisja ma prawo i obowiązek nadzorować stosowanie prawa UE i wszczynać postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego przeciwko tym państwom, które nie wypełniły zobowiązania wynikającego z traktatów;
 8. wyraża zaniepokojenie, że w niektórych państwach członkowskich wciąż występują poważne niedociągnięcia we wdrażaniu i egzekwowaniu unijnego prawodawstwa dotyczącego ochrony środowiska, w szczególności w odniesieniu do gospodarowania odpadami, infrastruktury oczyszczania ścieków oraz zachowania zgodności z dopuszczalnymi wartościami jakości powietrza;
 9. uważa, że przed wprowadzeniem nowego prawodawstwa Komisja powinna zadbać o skuteczne stosowanie obowiązującego już prawodawstwa unijnego w całej UE;
 10. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji¹, by niezwłocznie reagować na naruszenia oraz wspiera jej wysiłki na rzecz nieformalnego rozwiązywania problemów z wdrażaniem przepisów; wzywa Komisję do usprawnienia systemu rozwiązywania problemów EU Pilot;
 11. wyraża zaniepokojenie z powodu wzrostu całkowitej liczby postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w 2016 r., wskutek czego ich liczba jest najwyższą odnotowaną liczbą postępowań w ciągu ostatnich pięciu lat;
 12. podkreśla potrzebę utrzymania wysokiego poziomu ochrony środowiska i zdrowia, jak również bezpieczeństwa żywności;
 13. podkreśla fakt, że rzeczywiste zapewnienie przestrzegania zasad UE w dziedzinie zdrowia, bezpieczeństwa żywności i środowiska jest ważne dla obywateli europejskich, ponieważ ma wpływ na ich życie codzienne i służy interesowi ogólnemu;
 14. zauważa wzrost liczby skarg w latach 2012–2016; podkreśla fakt, że przekazując Komisji informacje na temat trudności pojawiających się przy stosowaniu prawodawstwa UE przez państwa członkowskie, opinia publiczna, przedsiębiorstwa i społeczeństwo obywatelskie walnie przyczyniają się do monitorowania metod transpozycji i stosowania prawodawstwa UE; zwraca uwagę, że wzrost liczby skarg dotyczących nieskutecznego stosowania prawa UE nie musi oznaczać gorszego stosowania prawa UE w państwach członkowskich, lecz może także wskazywać, że obywatele i przedsiębiorstwa posiadają większą wiedzę na temat przysługujących im praw wynikających z prawodawstwa UE; podkreśla zatem, że niezbędny jest dostęp do informacji na temat środowiska zgodnie z wymaganiami Konwencji z Aarhus, aby opinia publiczna i społeczeństwo obywatelskie mogły skutecznie składać skargi na

¹ Dz.U. C z C 18 z 19.1.2017, s. 10.

państwa członkowskie;

15. wzywa Komisję do ścisłego monitorowania przypadków naruszania przepisów środowiskowych mającego wymiar transgraniczny, szczególnie w dziedzinie prawodawstwa dotyczącego czystego powietrza, a także prawidłowej transpozycji i prawidłowego stosowania prawa UE w państwach będących członkami UE w przyszłości; wzywa również Komisję, by we właściwy, przejrzysty i terminowy sposób przekazywała osobom składającym skargi argumenty przedstawiane przez państwa członkowskie w odpowiedzi na skargę;
16. zauważa, że liczba postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego dotyczących środowiska naturalnego spadła w 2016 r. w porównaniu z rokiem 2015, lecz wyraża niepokój, że nastąpił wzrost liczby postępowań w dziedzinie zdrowia i bezpieczeństwa żywności, oraz wzywa Komisję do zwrócenia szczególnej uwagi na tę kwestię;
17. zwraca uwagę na ważną rolę Parlamentu, który poprzez petycje i pytania sygnalizuje nieprawidłowości w stosowaniu prawa UE przez państwa członkowskie;
18. wzywa Komisję, by przy tworzeniu i ocenie przepisów prawnych zwracała baczniejszą uwagę na potrzebę redukcji obciążenia administracyjnego MŚP; podkreśla, że w przypadku transpozycji przepisów UE dotyczących zamówień publicznych i zezwoleń powinno się ułatwiać MŚP ubieganie się o zamówienia publiczne i obniżać związane z nimi koszty przy pełnym poszanowaniu unijnych zasad przejrzystości i konkurencyjności;
19. z zadowoleniem przyjmuje przegląd wdrażania polityki ochrony środowiska stanowiący narzędzie, które ułatwia czerpanie przez przedsiębiorstwa i obywateli korzyści płynących z unijnego prawodawstwa i strategii politycznych w zakresie ochrony środowiska dzięki ich lepszemu wdrażaniu;
20. uważa, że zgodnie ze staraniami Komisji na rzecz opracowywania lepszego i skuteczniejszego prawodawstwa UE¹ powinno się zawsze uwzględniać stosowanie zasad pomocniczości i proporcjonalności.

¹ COM(2017)0651 z 24 października 2017 r.

**INFORMACJE O PRZYJĘCIU OPINII
W KOMISJI OPINIODAWCZEJ**

Data przyjęcia	27.3.2018
Wynik głosowania końcowego	+: 50 -: 10 0: 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Marco Affronte, Pilar Ayuso, Zoltán Balczó, Catherine Bearder, Ivo Belet, Biljana Borzan, Paul Brannen, Soledad Cabezón Ruiz, Nessa Childers, Alberto Cirio, Miriam Dalli, Seb Dance, Angélique Delahaye, Mark Demesmaeker, Stefan Eck, Bas Eickhout, Francesc Gambús, Elisabetta Gardini, Gerben-Jan Gerbrandy, Arne Gericke, Jens Gieseke, Julie Girling, Sylvie Goddyn, Françoise Grossetête, Andrzej Grzyb, György Hölvényi, Anneli Jäätteenmäki, Jean-François Jalkh, Benedek Jávor, Kateřina Konečná, Urszula Krupa, Giovanni La Via, Peter Liese, Lukas Mandl, Valentinas Mazuronis, Bolesław G. Piecha, Pavel Poc, John Procter, Julia Reid, Frédérique Ries, Michèle Rivasi, Daciana Octavia Sârbu, Annie Schreijer-Pierik, Davor Škrlec, Ivica Tolić, Adina-Ioana Vălean, Jadwiga Wiśniewska, Damiano Zoffoli
Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego	Cristian-Silviu Buşoi, Nicola Caputo, Albert Deß, Eleonora Evi, Christofer Fjellner, Elena Gentile, Norbert Lins, Gabriele Preuß, Christel Schaldemose, Dubravka Šuica, Keith Taylor, Carlos Zorrinho

GŁOSOWANIE KOŃCOWE W FORMIE GŁOSOWANIA IMIENNEGO W KOMISJI OPINIODAWCZEJ

50	+
ALDE	Catherine Bearder, Gerben-Jan Gerbrandy, Anneli Jäätteenmäki, Valentinas Mazuronis, Frédérique Ries
ECR	Mark Demesmaecker, Arne Gericke, Urszula Krupa, Bolesław G. Piecha, John Procter, Jadwiga Wiśniewska
EFDD	Eleonora Evi
GUE/NGL	Stefan Eck, Kateřina Konečná
PPE	Pilar Ayuso, Ivo Belet, Cristian-Silviu Buşoi, Alberto Cirio, Angélique Delahaye, Albert Deß, Christofer Fjellner, Francesc Gambús, Elisabetta Gardini, Jens Gieseke, Julie Girling, Françoise Grossetête, Andrzej Grzyb, György Hölvényi, Giovanni La Via, Peter Liese, Norbert Lins, Lukas Mandl, Annie Schreijer-Pierik, Dubravka Šuica, Ivica Tolić, Adina-Ioana Vălean
S&D	Biljana Borzan, Paul Brannen, Soledad Cabezón Ruiz, Nicola Caputo, Nessa Childers, Miriam Dalli, Seb Dance, Elena Gentile, Pavel Poc, Gabriele Preuß, Christel Schaldemose, Daciana Octavia Sârbu, Damiano Zoffoli, Carlos Zorrinho

10	-
EFDD	Julia Reid
ENF	Sylvie Goddyn, Jean-François Jalkh
NI	Zoltán Balczó
VERTS/ALE	Marco Affronte, Bas Eickhout, Benedek Jávor, Michèle Rivasi, Davor Škrlec, Keith Taylor

0	0

Objaśnienie używanych znaków:

+ : za

- : przeciw

0 : wstrzymało się

21.3.2018

OPINIA KOMISJI SPRAW KONSTITUCYJNYCH

dla Komisji Prawnej

w sprawie kontroli stosowania prawa UE w 2016 r.
(2017/2273(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Kazimierz Michał Ujazdowski

WSKAZÓWKI

Komisja Spraw Konstytucyjnych zwraca się do Komisji Prawnej, jako komisji przedmiotowo właściwej, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. podkreśla, że UE powstała jako unia oparta na praworządności i poszanowaniu praw człowieka (art. 2 TUE); zwraca uwagę na zasadnicze znaczenie uważnego monitorowania działań i zaniechań państw członkowskich oraz instytucji UE;
2. podkreśla, że skuteczne wdrażanie prawa UE ma szczególne znaczenie dla zdobycia większego zaufania obywateli do polityki i instytucji UE; przypomina o art. 197 TFUE, który stanowi, że „skuteczne wdrażanie prawa Unii przez Państwa Członkowskie, mające istotne znaczenie dla prawidłowego funkcjonowania Unii, jest uznawane za sprawę będącą przedmiotem wspólnego zainteresowania”. utrzymuje, że obywatele Unii będą mieli większe zaufanie do prawa Unii wówczas, gdy będzie ono skutecznie wdrażane w państwach członkowskich;
3. przyznaje, że główna odpowiedzialność za prawidłowe wdrażanie i stosowanie prawa UE spoczywa na państwach członkowskich; zauważa jednak, że nie zwalnia to instytucji unijnych z obowiązku przestrzegania prawa pierwotnego UE w procesie opracowywania unijnego prawa wtórnego;
4. z zadowoleniem przyjmuje pierwsze sprawozdanie w sprawie monitorowania stosowania prawa UE sporządzone po wejściu w życie Programu lepszego stanowienia prawa w 2015 r.; przypomina, że zasady lepszego stanowienia prawa obejmują wymóg wykazania potrzeby regulacji na szczeblu UE w sposób ściśle proporcjonalny do celów działania legislacyjnego, a także wymóg zapewnienia, że przepisy prawne będą

prawidłowo wdrażane na odpowiednim szczeblu; zwraca w związku z tym uwagę, jak ważne jest utrzymanie zasad przyznania kompetencji, pomocniczości i proporcjonalności zgodnie z art. 5 TUE, a także pewności prawa i równości wobec niego, aby lepiej monitorować stosowanie prawa UE;

5. wyraża ubolewanie, że terminowe i prawidłowe stosowanie prawa UE stanowi w państwach członkowskich poważny problem, o czym świadczy duża liczba postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego; ubolewa nad wysoką liczbą negatywnych tendencji, jakie ujawniono w sprawozdaniu, w szczególności znaczny wzrost liczby postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego (o 67,5 % w stosunku do ubiegłego roku, co daje najwyższą ich liczbę w ciągu ostatnich pięciu lat) oraz złożonych skarg, a także spadek liczby rozstrzygniętych spraw; zauważa, że z podziału tematycznego postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego będących w toku pod koniec 2016 r. wynika, że największa liczba postępowań odnoszących się do naruszeń w transpozycji przepisów wszczętych przeciwko państwom członkowskim dotyczy rynku wewnętrznego, środowiska, stabilności finansowej, usług finansowych, unii rynków kapitałowych, a także mobilności i transportu;
6. zwraca uwagę, że zobowiązanie Komisji do przyjęcia bardziej strategicznego podejścia do egzekwowania prawa UE doprowadziło w ostatnim czasie do zamknięcia postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego z powodów politycznych; wzywa w związku z tym Komisję do wyjaśnienia okoliczności leżących u podstaw takich decyzji w przyszłych sprawozdaniach z kontroli;
7. z zadowoleniem przyjmuje spadek całkowitej liczby nowych spraw w ramach projektu EU Pilot, która jest najniższa od 2011 r.; odnotowuje cel Komisji, zgodnie z jej komunikatem pt. „Prawo Unii: lepsze wyniki dzięki lepszemu stosowaniu”¹, by korzystać z mechanizmu EU Pilot jedynie wówczas, gdy zapewnia on rzeczywistą wartość dodaną w rozstrzygnięciu postępowania o uchybienie; przypomina jednak że mechanizm EU Pilot jest roboczym narzędziem współpracy, które nie ma statusu prawnego i daje Komisji kompetencje uznaniowe, co nie jest zgodne z właściwymi standardami przejrzystości i odpowiedzialności; jest zdania, że nieprawidłowościom tym można zaradzić, przyjmując rozporządzenie, które powinno wyjaśnić prawa i obowiązki prawne poszczególnych skarżących oraz Komisji;
8. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w sprawozdaniu dostrzeżono rolę Parlamentu w zwracaniu uwagi Komisji na nieprawidłowości w stosowaniu prawa UE w państwach członkowskich za pomocą pytań parlamentarnych i petycji; podkreśla, że bardziej drobiazgowa kontrola przez parlamenty narodowe ich rządów, gdy te ostatnie są zaangażowane w proces stanowienia prawa, przyczyni się do skuteczniejszego stosowania prawa UE zgodnie z postanowieniami traktatów;
9. zwraca uwagę, że poza skutecznością w procesie opracowywania i stosowania prawa UE przez instytucje UE ogromne znaczenie mają także przejrzystość i odpowiedzialność, co oznacza, że prawodawstwo UE musi być jasne, zrozumiałe, spójne, precyzyjne i natychmiast dostępne obywatelom, a jednocześnie uwzględniać orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w którym podkreśla się

¹ C(2016)8600, Dz.U. C 18 z 19.1.2017, s. 10.

potrzebę przewidywalności przepisów prawa UE¹;

10. podkreśla, że na mocy przysługującego im prawa obywatele UE muszą w pierwszej kolejności zostać w jasny, dostępny, przejrzysty i terminowy uświadomieni, czy i które przepisy krajowe przyjęto w ramach transpozycji przepisów unijnych i które władze krajowe są odpowiedzialne za zagwarantowanie ich prawidłowego wdrożenia; uznaje kluczową rolę, jaką odgrywają partnerzy społeczni i organizacje społeczeństwa obywatelskiego w monitorowaniu i poprawie skuteczności dochodzenia roszczeń na mocy prawa UE;
11. ponownie przypomina o przepisie zawartym w porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa, w którym apeluje się do państw członkowskich, by – dokonując transpozycji dyrektyw UE do prawa krajowego – tam, gdzie zdecydują się dodać elementy niezwiązane z prawodawstwem unijnym, wskazywały takie elementy w aktach transpozycji lub w powiązanych dokumentach;
12. wyraża zaniepokojenie, że w związku z niespójnymi tłumaczeniami wielu dyrektyw na języki urzędowe UE jest prawdopodobne, że różne wersje językowe staną się przyczyną rozbieżnych interpretacji odnośnych tekstów i różnic w ich transpozycji w państwach członkowskich; wyraża w związku z tym ubolewanie, że takich różnic w transpozycji i interpretacji prawnej dyrektyw nie można ujawniać systematycznie, a jedynie wtedy, gdy są wyjaśniane w orzeczeniach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
13. przypomina, że parlamenty narodowe mają do odegrania kluczową rolę zarówno w kontroli projektów aktów prawnych UE przed ich przyjęciem, jak i w kontroli prawidłowego wdrażania prawa UE przez państwa członkowskie po przyjęciu aktów prawnych; wzywa parlamenty narodowe do aktywnego odgrywania tej roli;
14. wzywa Komisję, by skutecznie nadzorowała wywiązywanie się przez sądy krajowe obowiązku zwracania się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 267 TFUE; wzywa w związku z tym Komisję do rozważenia możliwości utworzenia rejestru zawierającego wszystkie orzeczenia sądów krajowych dotyczące interpretacji prawa UE, w przypadku których nie zwrócono się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym;
15. podkreśla zasadę przejrzystości zapisaną w traktatach UE, a także prawo obywateli UE do sprawiedliwości i dobrej administracji zgodnie z art. 41 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej; zwraca uwagę, że te prawa i zasady wymagają, aby obywatelom zapewniono odpowiedni i szybki dostęp do projektów aktów prawnych, które ich dotyczą; przypomina, że te prawa i zasady powinny być również kwestią najwyższej wagi dla państw członkowskich przy składaniu przez nie wniosków w sprawie projektów aktów odnoszących się do wdrażania prawa UE;
16. wzywa wszystkie instytucje UE biorące udział w procesie legislacyjnym, aby zobowiązały się do poprawy jakości projektów tekstów aktów prawnych zgodnie ze zobowiązaniami podjętymi w ramach programu na rzecz lepszego stanowienia prawa;

¹ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10 września 2009 r. w sprawie Plantanol GmbH & Co. KG przeciwko Hauptzollamt Darmstadt, C-201/08, ECLI:EU:C:2009:539, pkt 46.

przypomina, że zawarte w 1998 r. porozumienie międzyinstytucjonalne w sprawie wspólnych wytycznych dotyczących jakości prawodawstwa wspólnotowego powinno zostać dostosowane, aby cel ten mógł zostać osiągnięty;

17. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do czynnego pomagania państwom członkowskim w transpozycji i wdrażaniu prawodawstwa europejskiego przez przygotowywanie planów wdrażania dla wybranych dyrektyw i rozporządzeń; wzywa Komisję, by zapewniała państwom członkowskim skuteczniejsze doradztwo i większą pomoc za pomocą konkretnych narzędzi, aby osiągały one lepsze wyniki w kwestii wdrażania prawa UE; zachęca Komisję do wspierania państw członkowskich, które już mogą borykać się z wyzwaniami w dziedzinie wdrażania i transpozycji, w rozwiązywaniu tych problemów dzięki wzmacnianiu potencjału instytucjonalnego władz publicznych na poziomie technicznym;
18. podkreśla istotną rolę, jaką odgrywają partnerzy społeczni, organizacje społeczeństwa obywatelskiego i inne zainteresowane strony w tworzeniu prawodawstwa oraz w monitorowaniu i zgłaszaniu uchybień w transpozycji i stosowaniu prawa UE przez państwa członkowskie; sugeruje, by rolę tę wspierały władze krajowe i instytucje europejskie;
19. zwraca uwagę, że Parlament powinien również móc monitorować egzekwowanie przez Komisję rozporządzeń, podobnie jak ma się to w przypadku dyrektyw; w związku z tym wzywa instytucje UE do skuteczniejszej i efektywniejszej współpracy, zgodnie z art. 13 ust. 2 TUE; zwraca się do Komisji o dopilnowanie, by dane na temat wdrażania rozporządzeń wyraźnie wskazywano w sporządzanych w przyszłości sprawozdaniach rocznych dotyczących monitorowania stosowania prawa UE; przypomina państwom członkowskim o obowiązku informowania Komisji o krajowych przepisach transponujących lub wdrażających akty prawne zgodnie z zasadą lojalnej współpracy zapisaną w art. 4 ust. 3 TUE;
20. ponawia wezwanie do utworzenia w odnośnych dyrekcjach generalnych (DG IPOL, DG EXPO i DG EPRS) autonomicznego systemu oceny *ex post* skutków głównych przepisów UE przyjętych przez Parlament w procedurze współdecyzji i zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą;
21. przypomina, że wszystkie instytucje UE, nawet jeśli działają jako członkowie grup kredytodawców międzynarodowych, zobowiązane są przestrzegać traktatów i Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;
22. wzywa Komisję do poświęcenia szczególnej uwagi kontroli wykonania unijnych przepisów prawnych określających zasady przeciwdziałania praktykom korupcyjnym, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego, a także do podjęcia odpowiednich działań na rzecz wyeliminowania takich zjawisk.

**INFORMACJE O PRZYJĘCIU OPINII
W KOMISJI OPINIODAWCZEJ**

Data przyjęcia	21.3.2018
Wynik głosowania końcowego	+: 23 -: 1 0: 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Gerolf Annemans, Michał Boni, Mercedes Bresso, Elmar Brok, Fabio Massimo Castaldo, Pascal Durand, Esteban González Pons, Danuta Maria Hübner, Alain Lamassoure, Jo Leinen, Morten Messerschmidt, Maite Pagazaurtundúa Ruiz, Markus Pieper, Paulo Rangel, Helmut Scholz, György Schöpflin, Pedro Silva Pereira, Barbara Spinelli, Claudia Țapardel, Kazimierz Michał Ujazdowski
Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego	Max Andersson, Pervenche Berès, Sylvia-Yvonne Kaufmann, Jérôme Lavrilleux, Cristian Dan Preda, Jasenko Selimovic, Rainer Wieland

**GŁOSOWANIE KOŃCOWE W FORMIE GŁOSOWANIA IMIENNEGO W KOMISJI
OPINIODAWCZEJ**

23	+
ALDE	Maite Pagazaurtundúa Ruiz, Jasenko Selimovic
ECR	Morten Messerschmidt, Kazimierz Michał Ujazdowski
EFDD	Fabio Massimo Castaldo
GUE/NGL	Helmut Scholz, Barbara Spinelli
PPE	Michał Boni, Elmar Brok, Esteban González Pons, Danuta Maria Hübner, Alain Lamassoure, Markus Pieper, Paulo Rangel, György Schöpflin
S&D	Pervenche Berès, Mercedes Bresso, Sylvia-Yvonne Kaufmann, Jo Leinen, Pedro Silva Pereira, Claudia Țapardel
VERTS/ALE	Max Andersson, Pascal Durand

1	-
ENF	Gerolf Annemans

0	0

Objaśnienie używanych znaków:

+ : za

- : przeciw

0 : wstrzymało się

12.4.2018

OPINIA KOMISJI PRAW KOBIEŃ I RÓWNOUPRAWNIENIA

dla Komisji Prawnej

w sprawie kontroli stosowania prawa UE w 2016 r.
(2017/2273(INI))

Sprawozdawczyni komisji opiniodawczej: Marijana Petir

WSKAZÓWKI

Komisja Praw Kobiet i Równouprawnienia zwraca się do Komisji Prawnej, jako komisji przedmiotowo właściwej, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

- uwzględniając dyrektywę 79/7/EWG z dnia 19 grudnia 1978 r. zobowiązującą państwa członkowskie do stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego;
- uwzględniając dyrektywę 92/85/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie wprowadzenia środków służących poprawie w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły i pracownic karmiących piersią;
- uwzględniając dyrektywę 2004/113/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. wprowadzającą w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w dostępie do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2010/18/UE z dnia 8 marca 2010 r. w sprawie wdrożenia zmienionego porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez BUSINESSEUROPE, UEAPME, CEEP i ETUC oraz uchylającą dyrektywę 96/34/WE,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/41/UE z dnia 7 lipca 2010 r. w sprawie stosowania zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn prowadzących działalność na własny rachunek oraz uchylającą dyrektywę Rady

86/613/EWG,

- uwzględniając dyrektywę 2011/36/UE z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar,
 - uwzględniając dyrektywę 2011/99/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. ustanawiającą europejski nakaz ochrony w celu ochrony danej „osoby przed czynem zabronionym innej osoby mogącym zagrozić jej życiu, nietykalności fizycznej lub psychicznej, godności, wolności osobistej lub nietykalności seksualnej” oraz umożliwiającą właściwemu organowi innego państwa członkowskiego dalszą ochronę tej osoby na terytorium tego państwa członkowskiego; dyrektywę tę wzmacnia rozporządzenie (UE) nr 606/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie wzajemnego uznawania środków ochrony w sprawach cywilnych, które zapewnia uznawanie środków ochrony ludności w całej UE;
 - uwzględniając dyrektywę 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiającą normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępującą decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW,
- A. uwzględniając art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE), zgodnie z którym Unia opiera się na wartościach poszanowania godności osoby ludzkiej, wolności, demokracji, równości, państwa prawnego, jak również poszanowania praw człowieka, w tym praw osób należących do mniejszości; mając na uwadze, że wartości te są wspólne państwom członkowskim w społeczeństwie opartym na pluralizmie, niedyskryminacji, tolerancji, sprawiedliwości, solidarności oraz na równości kobiet i mężczyzn; mając na uwadze, że art. 8 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) powierza Unii zadanie znoszenia nierówności oraz wspierania równości mężczyzn i kobiet we wszystkich jej działaniach;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 2 TUE oraz art. 21 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej równość kobiet i mężczyzn jest jedną z podstawowych wartości, na których zasadza się UE; mając również na uwadze, że Unia dąży we wszystkich działaniach do zwalczania wszelkich form dyskryminacji, eliminacji nierówności oraz do propagowania równych szans i równego traktowania;
- C. mając na uwadze, że art. 157 TFUE dopuszcza, a art. 19 TFUE umożliwia przyjmowanie przepisów prawnych mających na celu zwalczanie wszelkich form dyskryminacji, w tym ze względu na płeć;
- D. mając na uwadze, że w deklaracji nr 19 załączonej do Aktu końcowego konferencji międzyrządowej, która przyjęła Traktat z Lizbony, UE i państwa członkowskie zobowiązały się dążyć „do zwalczania wszelkiego rodzaju przemocy w rodzinie [...] w celu zapobiegania tego rodzaju przestępstwom i ich karania oraz w celu wspierania i ochrony ofiar”;
- E. mając na uwadze, że przepisy UE przeciwko handlowi ludźmi, w szczególności kobietami i dziećmi, przyjęto na podstawie artykułów 79 i 83 TFUE; mając na uwadze, że z programu „Prawa, równość i obywatelstwo” finansuje się między innymi środki, które przyczyniają się do zwalczania przemocy wobec kobiet;

- F. mając na uwadze, że dyrektywy UE skupiające się w szczególności na równouprawnieniu płci nie są prawidłowo wdrażane w szeregu państw członkowskich, co sprawia, że osoby różnej płci nie są chronione przed dyskryminacją w obszarze dostępu do zatrudnienia oraz dostępu do towarów i usług;
- G. mając na uwadze, że dyskryminacja ze względu na płeć nakłada się z innymi rodzajami dyskryminacji, na przykład dyskryminacją ze względu na rasę i pochodzenie etniczne, wyznanie, niepełnosprawność, zdrowie, tożsamość płciową, orientację seksualną, wiek lub warunki społeczno-gospodarcze;
- H. mając na uwadze, że 33 % kobiet w UE doświadczyło przemocy fizycznej lub seksualnej, a 55 % było molestowanych seksualnie, z czego 32 % w miejscu pracy; mając na uwadze, że kobiety są szczególnie narażone na przemoc seksualną i fizyczną oraz przemoc w internecie, a także nękanie i zastraszanie w cyberprzestrzeni; mając na uwadze, że ponad połowa kobiet będących ofiarami zabójstw ginie z rąk partnera lub krewnego; mając na uwadze, że przemoc wobec kobiet jest jednym z najpowszechniejszych przejawów naruszania praw człowieka na świecie, niezależnie od wieku, narodowości, wyznania, poziomu wykształcenia, statusu materialnego i społecznego, stanowiąc największą przeszkodę dla równouprawnienia płci; mając na uwadze, że liczba zabójstw kobiet w państwach członkowskich nie spada;
- I. mając na uwadze, że z sondażu EU dotyczącego grup LGBT wynika, że kobiety homoseksualne, biseksualne i transpłciowe są narażone na ogromne ryzyko dyskryminacji ze względu na orientację seksualną lub tożsamość płciową; mając na uwadze, że wobec 23 % kobiet homoseksualnych i 35 % osób transpłciowych dopuszczono się napaści fizycznej/na tle seksualnym lub gróźb przemocy w domu lub w innym miejscu (na ulicy, w środkach transportu zbiorowego, w miejscu pracy itp.) przynajmniej jednokrotnie w ciągu ostatnich pięciu lat;
- J. mając na uwadze, że w odniesieniu do stosowania i egzekwowania unijnych przepisów w sprawie równouprawnienia płci w państwach członkowskich stwierdzono, iż transpozycja i stosowanie odnośnych dyrektyw pociągają za sobą konkretne problemy, takie jak istotne niedociągnięcia w prawodawstwie i jego niespójne stosowanie przez sądy krajowe;
- K. mając na uwadze, że instytucje i mechanizmy mające zapewniać równouprawnienie płci są często marginalizowane w krajowych strukturach rządowych, jako że są podzielone na różne obszary polityki, a ich funkcjonowanie utrudniają złożone mandaty, a także brak odpowiedniego personelu, szkoleń, danych i wystarczających zasobów oraz brak odpowiedniego wsparcia ze strony przywódców politycznych;
- L. mając na uwadze, że według analizy porównawczej przepisów antidyskryminacyjnych w Europie opublikowanej w 2017 r. przez europejską sieć ekspertów prawnych w dziedzinie równości płci i niedyskryminacji w zdecydowanej większości państw nadal utrzymują się poważne problemy dotyczące postrzegania i świadomości, jako że poszczególni obywatele często nie są informowani o przysługujących im prawach do ochrony przed dyskryminacją lub o istnieniu mechanizmów obrony; mając na uwadze, że analiza ta wykazała pojawienie się dalszych problemów w odniesieniu do egzekwowania unijnych dyrektyw antidyskryminacyjnych, takich jak brak statusu prawnego organizacji i stowarzyszeń (lub zbyt restryktywny status prawny) w

odniesieniu do udziału w postępowaniu sądowym w imieniu lub w ramach wsparcia ofiar dyskryminacji oraz rygorystyczne stosowanie przeniesienia ciężaru dowodu, a także szeregu barier w skutecznym dostępie do wymiaru sprawiedliwości, które utrudniają obywatelom korzystanie z pełni praw wynikających z przepisów prawa antydyskryminacyjnego i ochrony tych praw;

- M. mając na uwadze, że wskaźnik równouprawnienia płci z 2017 r. opracowany przez Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn wskazuje na marginalną jedynie poprawę, co stanowi wyraźny sygnał, że UE daleko jeszcze do osiągnięcia równouprawnienia płci, a ogólny wynik wynosi obecnie 66,2 na 100, czyli jest o zaledwie cztery punkty procentowe wyższy niż dziesięć lat temu;
- N. mając na uwadze, że w kwestii procesów decyzyjnych wspomniane dane odnoszące się do równouprawnienia płci wskazują, że w ciągu ostatnich dziesięciu lat nastąpiła poprawa o niemal 10 punktów procentowych, a wynik wynosi obecnie 48,5, jednak w obszarze tym odnotowuje się nadal najniższe wyniki; mając na uwadze, że negatywne wartości są odzwierciedleniem nierównej reprezentacji kobiet i mężczyzn w polityce i wskazują na deficyt demokratycznego sprawowania rządów w UE;
- O. mając na uwadze, że w sprawozdaniu Eurofoundu dotyczącym różnic w poziomie zatrudnienia kobiet i mężczyzn szacuje się, że różnice te oznaczają dla UE koszty rzędu ok. 370 mld EUR rocznie, co stanowi 2,8 % unijnego PKB;
- P. mając na uwadze, że zgodnie z europejskim badaniem warunków pracy Eurofoundu złożony wskaźnik czasu pracy zarobkowej i niezarobkowej wskazuje, iż po podliczeniu godzin pracy zarobkowej i niezarobkowej kobiety pracują dłużej;
- Q. mając na uwadze, że mimo zobowiązania UE do równouprawnienia płci w procesach decyzyjnych, w zarządach agencji UE zdecydowanie brakuje równowagi płci, a ponadto charakteryzują się one trwałymi wzorcami segregacji płciowej;
- R. mając na uwadze, że feminizacja ubóstwa to w UE fakt; mając również na uwadze, że odpowiedniemu i pełnemu stosowaniu oraz egzekwowaniu unijnych przepisów z zakresu równości i równouprawnienia płci powinna towarzyszyć polityka walki z bardzo wysoką stopą bezrobocia, ubóstwem i wykluczeniem społecznym wśród kobiet, które to zjawiska są ściśle powiązane z cięciami budżetowymi mającymi wpływ na usługi publiczne w takich dziedzinach, jak opieka zdrowotna, edukacja, usługi społeczne i świadczenia socjalne; mając na uwadze, że brak polityki równości oraz niewdrażanie przepisów dotyczących płci i równości w jeszcze większym stopniu zagraża kobietom i pogłębia ryzyko ubóstwa i marginalizacji społecznej poprzez wykluczenie ich z rynku pracy;
- S. mając na uwadze, że prawidłowe wdrożenie obowiązujących przepisów ma zasadnicze znaczenie w dążeniu do równouprawnienia kobiet i mężczyzn; mając na uwadze, że choć dyrektywa 2006/54/WE w wersji przekształconej wyraźnie zakazuje zarówno dyskryminacji bezpośredniej, jak i pośredniej, oraz pomimo faktu, że kobiety osiągają średnio wysoki poziom wykształcenia, różnice w wynagrodzeniach kobiet i mężczyzn w 2015 r. nadal wynosiły 16,3 %;
- T. mając na uwadze, że zasada równouprawnienia płci musi stanowić zasadniczy element

monitorowania, jak stosowane jest obowiązujące prawodawstwo UE;

- U. mając na uwadze, że gromadzenie danych, możliwie z podziałem według płci, ma istotne znaczenie dla oceny dotychczasowych postępów w stosowaniu prawa UE;
1. podkreśla, że równouprawnienie kobiet i mężczyzn jest podstawową zasadą UE, którą należy uwzględnić we wszystkich strategiach politycznych;
 2. podkreśla zasadniczą rolę praworządności w legitymizowaniu wszelkich form rządów demokratycznych; podkreśla, że jest to fundament porządku prawnego Unii i jako taki jest on spójny z koncepcją Unii opartej na praworządności;
 3. przypomina, że zasada równouprawnienia w odniesieniu do otrzymywania równego wynagrodzenia za pracę o równej wartości jest zapisana w traktatach europejskich od 1957 r. (zob. art. 157 TFUE), a także podkreśla, że art. 153 TFUE umożliwia UE podejmowanie działań w szerszym obszarze równości szans i równego traktowania w dziedzinie zatrudnienia i pracy;
 4. zwraca uwagę, że prawidłowe wdrażanie i stosowanie prawa UE ma zasadnicze znaczenie dla realizacji polityki UE pod względem zasady równouprawnienia kobiet i mężczyzn zapisanej w traktatach oraz dla wspierania i promowania wzajemnego zaufania między instytucjami publicznymi zarówno na szczeblu UE, jak i na szczeblu krajowym, a także między instytucjami i obywatelami, przy czym przypomina, że zaufanie i pewność prawa stanowią podstawę dobrej współpracy i skutecznego stosowania prawa UE;
 5. przypomina o roli Komisji jako strażniczki traktatów i o jej obowiązku monitorowania stosowania prawa UE, a także podkreśla, że to na państwach członkowskich spoczywa główna odpowiedzialność za zapewnienie wdrożenia i egzekwowania tego prawa; zaznacza, że brak wdrażania, niewłaściwe stosowanie i brak egzekwowania obowiązującego prawodawstwa unijnego w dziedzinie równouprawnienia kobiet i mężczyzn negatywnie wpływa na skuteczność i wiarygodność Unii;
 6. przypomina państwom członkowskim i instytucjom UE, że zapewnianie terminowego i prawidłowego stosowania prawodawstwa w państwach członkowskich stanowi dla UE priorytet; zwraca uwagę, jak ważne jest utrzymanie zasad przyznania kompetencji, pomocniczości i proporcjonalności zgodnie z art. 5 TUE, a także zasady równości wobec prawa, aby lepiej monitorować stosowanie prawa UE; przypomina o znaczeniu podnoszenia poziomu wiedzy na temat przepisów obowiązujących dyrektyw dotyczących różnych aspektów zasady równości kobiet i mężczyzn oraz ich zastosowania w praktyce;
 7. wzywa państwa członkowskie do zintensyfikowania wysiłków na rzecz terminowej transpozycji i wdrażania prawa, a tym samym realizacji równouprawnienia płci w praktyce;
 8. podkreśla, że niezdolność do zapewnienia terminowej i prawidłowej transpozycji obowiązujących przepisów UE dotyczących zasady równych szans i równego traktowania mężczyzn i kobiet w dziedzinie edukacji, zatrudnienia i pracy, równego wynagrodzenia za taką samą pracę i równego traktowania kobiet i mężczyzn w dostępie

- do towarów i usług oraz ich dostarczania, a także obowiązujących przepisów mających na celu poprawę równowagi między życiem zawodowym a prywatnym oraz położenie kresu wszelkim formom przemocy wobec kobiet i dziewcząt w rezultacie pozbawia obywateli i przedsiębiorstwa korzyści, do których są uprawnieni na mocy prawa UE;
9. podkreśla wpływ skutecznego stosowania prawa UE na poprawę wiarygodności instytucji europejskich; uważa w związku z tym, że sprawozdanie roczne publikowane przez Komisję Europejską, prawo do składania petycji i europejska inicjatywa obywatelska to ważne narzędzia umożliwiające prawodawcom UE identyfikowanie ewentualnych luk prawnych;
 10. dostrzega znaczenie gromadzenia danych, możliwie w podziale na płeć, w celu kontrolowania postępów w promowaniu praw kobiet;
 11. podkreśla, że postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego stanowią ważne narzędzie zapewniające prawidłowe wdrażanie prawa UE;
 12. przypomina, że po wejściu w życie Traktatu z Lizbony Karta praw podstawowych Unii Europejskiej stała się wiążącym zestawem unijnych praw podstawowych oraz że zabrania ona dyskryminacji z jakiegokolwiek powodu, nie ograniczając tego zakazu do żadnej konkretnej dziedziny, a także że Karta obowiązuje instytucje, organy, urzędy, agencje i państwa członkowskie UE, gdy wdrażają one prawo Unii;
 13. wzywa państwa członkowskie do walki z coraz bardziej rozwijającym się handlem ludźmi do celów wyzysku w pracy oraz wykorzystywania seksualnego, które nadal stanowią najbardziej rozpowszechnione formy handlu ludźmi;
 14. zauważa z uznaniem w odniesieniu do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, że szeroka interpretacja przezeń koncepcji równego wynagrodzenia za taką samą pracę, która jest również obecna w jego obszernym orzecznictwie w tej dziedzinie, zdecydowanie rozszerzyła możliwości walki z bezpośrednią i pośrednią dyskryminacją ze względu na płeć w odniesieniu do wynagrodzenia oraz ze zróżnicowaniem wynagrodzenia ze względu na płeć, jednak podkreśla, że pozostało jeszcze wiele do zrobienia w kwestii wyeliminowania utrzymujących się w UE różnic w wynagrodzeniach ze względu na płeć;
 15. ubolewa nad brakiem przyjęcia i wdrożenia prawodawstwa UE, które regulowałyby odpowiednio warunki i czas pracy, w tym pracę w dni ustawowo wolne od pracy i niedziele, a także pracę bez okresów przerwy i odpoczynku; wskazuje, że ten brak jednolitego prawodawstwa utrudnia osiągnięcie równowagi między życiem zawodowym a prywatnym, co szczególnie oddziałuje na kobiety i ich pozycję na rynku pracy;
 16. wyraża głębokie ubolewanie, że wprowadzenie zasad prawnych zakazujących nierówność w wynagradzaniu kobiet i mężczyzn okazało się niewystarczające, aby wyeliminować utrzymujące się zróżnicowanie wynagrodzenia ze względu na płeć; przypomina, że dyrektywa w wersji przekształconej wymaga, by państwa członkowskie zapewniały, iż wszelkie porozumienia zbiorowe, siatki płac, porozumienia w sprawie wynagrodzeń oraz indywidualne umowy o pracę, które nie są zgodne z zasadą równego

wynagrodzenia, zostały lub mogły zostać unieważnione bądź zmienione;

17. podkreśla, że, wychodząc poza dostępne narzędzia umożliwiające wdrażanie prawa UE, państwa członkowskie oraz Komisja Europejska powinny zwrócić uwagę na instrumenty alternatywne, które umożliwiłyby szerzej zakrojone wdrażanie prawa UE, zwłaszcza przepisów dotyczących równości pod względem wynagrodzenia; podkreśla w związku z tym znaczenie układów zbiorowych dla zapewnienia w ramach negocjacji zbiorowych równości wynagrodzenia, urlopów rodzicielskich i innych powiązanych praw pracowniczych;
18. przypomina o swojej rezolucji z dnia 15 stycznia 2013 r., w której wezwał do przyjęcia rozporządzenia UE w sprawie prawodawstwa dotyczącego postępowania administracyjnego w Unii Europejskiej na mocy art. 298 TFUE¹; zauważa z rozczarowaniem, że Komisja Europejska nie zastosowała się do wezwania Parlamentu do przedstawienia wniosku w sprawie aktu prawnego dotyczącego prawodawstwa odnoszącego się do postępowania administracyjnego.

¹ Dz.U. C 440 z 30.12.2015, s. 17.

**INFORMACJE O PRZYJĘCIU OPINII
W KOMISJI OPINIODAWCZEJ**

Data przyjęcia	12.4.2018
Wynik głosowania końcowego	+: 17 -: 1 0: 5
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Daniela Aiuto, Beatriz Becerra Basterrechea, Viliya Blinkevičiūtė, Anna Maria Corazza Bildt, Iratxe García Pérez, Anna Hedh, Teresa Jiménez-Becerril Barrio, Florent Marcellesi, Angelika Mlinar, Marijana Petir, João Pimenta Lopes, Ángela Vallina, Elissavet Vozemberg-Vrionidi, Jadwiga Wiśniewska
Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego	Livia Járóka, Urszula Krupa, Kostadinka Kuneva, Nosheena Mobarik, Jordi Solé, Marc Tarabella, Mylène Troszczynski, Julie Ward
Zastępcy (art. 200 ust. 2) obecni podczas głosowania końcowego	Margrete Auken

GŁOSOWANIE KOŃCOWE W FORMIE GŁOSOWANIA IMIENNEGO W KOMISJI OPINIODAWCZEJ

17	+
ALDE	Beatriz Becerra Basterrechea, Angelika Mlinar
ECR	Nosheena Mobarik
EFDD	Daniela Aiuto
GUE/NGL	Kostadinka Kuneva, Ángela Vallina
PPE	Anna Maria Corazza Bildt, Marijana Petir, Elissavet Vozemberg-Vrionidi
S&D	Vilija Blinkevičiūtė, Iratxe García Pérez, Anna Hedh, Julie Ward, Marc Tarabella
VERTS/ALE	Margrete Auken, Florent Marcellesi, Jordi Solé

1	-
ENF	Mylène Troszczynski

5	0
ECR	Urszula Krupa, Jadwiga Wiśniewska
GUE/NGL	João Pimenta Lopes
PPE	Teresa Jiménez-Becerril Barrio, Livia Járóka

Objaśnienie używanych znaków:

+ : za

- : przeciw

0 : wstrzymało się

23.3.2018

OPINIA KOMISJI PETYCJI

dla Komisji Prawnej

w sprawie kontroli stosowania prawa UE w 2016 r.
(2017/2273(INI))

Sprawozdawczyni komisji opiniodawczej: Cecilia Wikström

WSKAZÓWKI

Komisja Petycji zwraca się do Komisji Prawnej, jako komisji przedmiotowo właściwej, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. przypomina, że prawo do składania petycji do Parlamentu Europejskiego stanowi podstawę obywatelstwa europejskiego, zapisaną w art. 20 i 227 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz art. 44 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, sklasyfikowaną w ostatnich badaniach opinii społecznej na drugim miejscu pod względem ważności; podkreśla znaczenie petycji jako narzędzia umożliwiającego obywatelom i rezydentom zaangażowanie się w działalność Unii i wyrażanie obaw dotyczących przypadków niewłaściwego stosowania lub naruszania prawa UE oraz potencjalnych luk w prawie, a także jednocześnie zwrócenie uwagi na te niedociągnięcia z nadzieją na szybkie i skuteczne rozwiązanie poruszonych problemów; podziela zdanie Komisji, że wysiłek włożony w zagwarantowanie skutecznego egzekwowania obowiązującego prawa UE należy uznać za równie ważny jak praca nad tworzeniem nowego prawodawstwa; apeluje do Komisji, aby usprawniła sposób rozpatrywania kierowanych do niej petycji, udzielając na nie terminowych i gruntownych odpowiedzi;
2. zwraca uwagę na badanie pt. „Monitoring the implementation of EU law: tools and challenges” [Monitorowanie wdrażania prawa Unii: narzędzia i wyzwania]¹, opracowane przez Departament Tematyczny C na zlecenie Komisji Petycji, i z zadowoleniem przyjmuje konkretne zalecenia dla Parlamentu dotyczące wskazanych działań; zwraca uwagę na opublikowane niedawno badanie pt. „Effective Access to Justice” [Skuteczny dostęp do wymiaru sprawiedliwości]², które opracował Departament Tematyczny C, ze

¹ [http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2017/596799/IPOL_STU\(2017\)596799_EN.pdf](http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2017/596799/IPOL_STU(2017)596799_EN.pdf)

² [http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2017/596818/IPOL_STU\(2017\)596818_EN.pdf](http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2017/596818/IPOL_STU(2017)596818_EN.pdf)

względu na powracające zarzuty wynikające z rozpatrzenia kilku petycji; popiera propozycję Komisji, by przeprowadzić szkolenia sędziowskie z prawa UE w różnych państwach członkowskich, by zapewnić spójność orzeczeń i w ten sposób zagwarantować równe egzekwowanie praw w całej Unii;

3. odnotowuje, że składający petycje bardzo często odnoszą się do naruszeń prawa UE, i zaznacza, że w 2016 r. wiele petycji dotyczyło obszarów rynku wewnętrznego, sprawiedliwości, praw podstawowych i środowiska;
4. podkreśla, że właściwe wdrażanie prawa UE ma zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia celów UE określonych w Traktatach i prawie wtórnym, takich jak praworządność, jak zapisano w art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE); podkreśla, że nieegzekwowanie prawa nie tylko podważa efektywność rynku wewnętrznego i pociąga za sobą duże koszty, takie jak nieodwracalne szkody w środowisku, lecz także wywiera bezpośredni wpływ na prawa indywidualne, przez co osłabia wiarygodność i pogarsza wizerunek Unii; w tym kontekście podkreśla, że wdrożenie i egzekwowanie opierają się na podziale uprawnień przyznanych na mocy Traktatów, wobec czego Komisja i państwa członkowskie ponoszą wspólną odpowiedzialność za wdrożenie i egzekwowanie prawa europejskiego, a Komisja stanowi ostatecznego strażnika Traktatów; jednocześnie zaznacza, że wszystkie instytucje UE ponoszą wspólną odpowiedzialność za zapewnienie wdrożenia i egzekwowania prawa Unii, zgodnie z porozumieniem międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z 2016 r.;
5. wyraża zadowolenie, że w sprawozdaniu dotyczącym 2016 r. Komisja zachowała większą przejrzystość i przytoczyła więcej danych statystycznych niż w poprzednich sprawozdaniach; ubolewa jednak nad tym, że nie zawarła w nim dokładnych informacji o liczbie petycji, które doprowadziły do wszczęcia postępowań w ramach programu EU Pilot lub postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, i zwraca się do Komisji o przekazanie konkretnych informacji na ten temat; z przykrością odnotowuje, że ani Parlament, ani składający petycje nie uczestniczą w tych postępowaniach; ponawia swój apel do Komisji o udostępnienie Parlamentowi informacji na temat wszystkich otwartych postępowań EU Pilot i wszczętych postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w celu zwiększenia przejrzystości, skrócenia czasu rozstrzygania sporów za pośrednictwem Komisji Petycji, budowania zaufania do projektu UE i na koniec w celu umocnienia legitymacji postępowania EU Pilot, zwłaszcza w przypadku postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom; zachęca Komisję, by systematycznie informowała o decyzjach i różnych krokach podjętych przez kolegium komisarzy, a także by publikowała porządki obrad i najważniejsze wyniki spotkań pakietowych; odnotowuje wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawach C-39/05 P, C-52/05 P i C-562/14 P z maja 2017 r., zgodnie z którym dokumentów w ramach postępowania EU Pilot nie można podawać do wiadomości publicznej, jeżeli istnieje ryzyko, że takie ujawnienie może wpłynąć na charakter postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, zmienić jego tok lub podważyć cele tego postępowania; w związku z tym apeluje do Komisji o ujawnienie dokumentów wymienianych z państwami członkowskimi w momencie, kiedy takie ryzyko już nie zachodzi, czyli po zakończeniu postępowań EU Pilot; popiera w tym zakresie sugestie Europejskiej Rzecznik Praw Obywatelskich dotyczące terminowości i przejrzystości procedur poprzedzających wszczęcie postępowania EU Pilot; podkreśla, jak ważne jest informowanie na bieżąco wszystkich zainteresowanych podmiotów oraz zwiększenie

przejrzystości procedur EU Pilot; ubolewa nad brakiem zaangażowania ze strony Komisji w odpowiedzi na obawy wyrażone przez posłów do PE w odniesieniu do EU Pilot i zwraca się do Komisji o informowanie Komisji Petycji o wszelkich istotnych nowych etapach dochodzenia i toczących się rozmowach z państwami członkowskimi w kwestii rozpatrywanych petycji; ponawia swój apel do Komisji o uwzględnienie w sprawozdaniu rocznym wskaźnika wdrożenia zarówno unijnych rozporządzeń, jak i dyrektyw;

6. uważa, że ponieważ Parlament jest współodpowiedzialny za zapewnienie wdrożenia i egzekwowania prawa UE zgodnie z porozumieniem międzyinstytucjonalnym i posiada istotne uprawnienia kontrolne względem Komisji zgodnie z art. 14 TUE, należy go automatycznie informować o wszystkich otwartych postępowaniach EU Pilot i wszczętych postępowaniach w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, a także należy mu udzielać odpowiedniego dostępu do dokumentów związanych z oboma wspomnianymi typami postępowań, szczególnie w przypadku gdy wynikają one z petycji, z poszanowaniem przepisów o poufności koniecznych do skutecznego prowadzenia spraw;
7. przypomina, że Unia Europejska opiera się na zasadzie praworządności, a wdrożenie i egzekwowanie prawa UE stanowi istotę tej zasady; w związku tym apeluje do Komisji i państw członkowskich o podjęcie bardziej zdecydowanego działania, by zapobiec opóźnieniom w transpozycji oraz zagwarantować terminowość i prawidłowość transpozycji dyrektyw i pełne poszanowanie prawa UE; zobowiązuje się w tym zakresie do umacniania współpracy i kontaktów z parlamentami narodowymi w procesie prawodawczym, szczególnie zapewniając im wsparcie przy uchwalaniu ustawodawstwa prawidłowo transponującego prawo UE; podkreśla ponadto znaczenie misji informacyjnych do państw członkowskich, prowadzonych w następstwie petycji w celu usprawnienia dochodzenia w sprawach poruszonych przez składających petycje; misje te stanowią podstawowe narzędzie umożliwiające Parlamentowi nie tylko gromadzenie dowodów na to, dana sytuacja jest w pełni zgodna z prawem UE, lecz również wyjątkowy sposób zbliżenia się do obywateli i pokazania im, że ich obawy są traktowane poważnie; w związku z tym wzywa Komisję do należytego uwzględniania sprawozdań z misji informacyjnych Parlamentu oraz jego rezolucji opartych na petycjach; podkreśla, że należy podjąć działania następcze, by zaradzić tym konkretnym przypadkom niedociągnięć w stosowaniu i wdrażaniu prawa UE w państwach członkowskich;
8. zachęca przedstawicieli państw członkowskich do liczniejszego udziału w debatach Komisji Petycji;
9. przyjmuje z zadowoleniem przedstawienie w sprawozdaniu zmienionej strategii Komisji w zakresie monitorowania stosowania prawa UE, która została nakreślona w komunikacie z 2016 r. zatytułowanym „Prawo Unii: lepsze wyniki dzięki lepszemu stosowaniu”, a także odnotowuje jej treść; z niepokojem przyjmuje zamysł Komisji, aby kierować składających petycję na drogę dochodzenia roszczeń na szczeblu krajowym, jeżeli skargi nie dotyczą kwestii o szerszym zakresie, nie poruszają kwestii systemowych i mogą z powodzeniem zostać rozwiązane przy pomocy innych mechanizmów na szczeblu unijnym lub krajowym; wyraża zaniepokojenie faktem, że wspomniane wyżej uzasadnienie polityki Komisji w zakresie egzekwowania prawa może zawieść obywateli, którzy oczekują od UE ochrony praw, a Komisję uważają za strażniczkę Traktatów zgodnie z art. 17 TUE; zwraca się do Komisji o dalsze wyjaśnienia w odniesieniu do jej

priorytetów w zakresie tej polityki, a także do pojęcia „kwestii o szerszym zakresie”; apeluje o ponowne rozważenie ww. polityki w zakresie egzekwowania prawa, by zagwarantować, że w żadnym wypadku nie zagrozi ona rozpatrywaniu niektórych spraw, które skuteczniej można by rozstrzygnąć na szczeblu UE; odnotowuje plany Komisji, która zamierza uruchamiać postępowanie EU Pilot wyłącznie wówczas, gdy może ono okazać się przydatne w konkretnej sprawie, jak też wszczynać postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, nie polegając przy tym na postępowaniu EU Pilot, aby przyspieszyć dochodzenie w sprawie naruszenia prawa UE; wyraża jednak obawę, że takie podejście może prowadzić do nieskutecznego rozpatrywania skarg składanych w formie petycji w przypadkach, w których działanie na szczeblu UE mogłoby się okazać odpowiedniejsze ze względu na szczególne okoliczności w kraju lub interesy, których te sprawy dotyczą; odnotowuje wyraźnie spadkową tendencję, jeśli chodzi o liczbę postępowań EU Pilot uruchomionych w tym samym roku;

10. odnotowuje utrzymującą się, coraz gorszą sytuację w zakresie opóźnionej transpozycji dyrektyw, o czym świadczy rejestr 847 postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego z powodu opóźnień w transpozycji w 2016 r., co oznacza wzrost o ponad 60 % w skali roku i doprowadziło do sytuacji, w której na koniec 2016 r. prowadzono 868 postępowań związanych z opóźnieniami w transpozycji; wyraża zaniepokojenie w odniesieniu do przestrzegania orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości; zauważa, że 95 postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego jest wciąż w toku, mimo że Trybunał Sprawiedliwości orzekł o nieprzestrzeganiu prawa przez dane państwa członkowskie, a tylko w trzech z tych przypadków Komisja skierowała sprawę do Trybunału Sprawiedliwości na podstawie art. 260 TFUE; wyraża głębokie ubolewanie z powodu niewielkiej liczby spraw skierowanych przez Komisję do Trybunału Sprawiedliwości na podstawie art. 260; apeluje o pełne i surowe stosowanie procedury określonej w art. 260 ust. 3 w przypadku braku informacji, tak aby zagwarantować terminowy i skuteczny mechanizm dochodzenia roszczeń; uważa za wyjątkowo istotne, by zagwarantować pełne i terminowe egzekwowanie decyzji Trybunału Sprawiedliwości, w tym w razie konieczności z zastosowaniem art. 279 TFUE; wzywa Komisję do regularnego składania sprawozdań z postępów poczynionych przez państwa członkowskie zgodnie z orzeczeniami Trybunału Sprawiedliwości;

11. odnotowuje rosnącą w 2016 r. liczbę skarg kierowanych do Komisji (3 783) i wszczęcie 986 nowych postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, a także 1 657 postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, które są w toku; ubolewa nad obecnymi niepokojącymi tendencjami w państwach członkowskich dotyczącymi wyników transpozycji oraz wzrostem liczby sytuacji, w których prawo UE stosuje się nieprawidłowo lub nie stosuje się go wcale, co wskazuje na to, że terminowe i prawidłowe wdrożenie prawa UE nadal stanowi wyzwanie; ubolewa, że nie ma publicznie dostępnych informacji o wynikach 3 783 skarg złożonych do Komisji w 2016 r. oraz o czasie trwania postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego na różnych etapach w poszczególnych państwach członkowskich i dziedzinach polityki; apeluje o bardziej przejrzystsze wdrożenie polityki egzekwowania prawa; zachęca Komisję do aktywniejszego podejścia do gromadzenia informacji i reagowania na wątpliwości obywateli;

12. zauważa, że w 2016 r. liczba skarg otrzymanych przez Komisję osiągnęła historyczne

maksimum – przekroczyła poziom z 2014 r. po znacznym spadku w 2015 r.; ubolewa nad gwałtownym wzrostem (o ponad 50 %) liczby postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego z powodu opóźnień w transpozycji; podkreśla, że środowisko pozostaje jednym z głównych obszarów polityki, których dotyczą wszczęte postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, a najważniejsze kwestie dotyczą jakości wody, gospodarowania odpadami, jakości powietrza i bioróżnorodności;

13. zauważa niezadowolający poziom stosowania prawa UE w państwach członkowskich, o którym świadczy duża liczba skarg skierowanych do Komisji oraz znaczna liczba petycji wpływających do Parlamentu; z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji – wyrażony w komunikacie z grudnia 2016 r. – aby zwiększyć wykorzystanie narzędzi zapobiegawczych, takich jak spotkania pakietowe, wytyczne dotyczące wdrażania, grupy ekspertów, wyspecjalizowane sieci, w tym sieć SOLVIT, oraz aby wspierać zwiększanie potencjału państw członkowskich w celu egzekwowania prawa UE; wzywa Komisję, by wykorzystywała takie narzędzia w pełnym poszanowaniu zasady dobrej i skutecznej administracji zgodnie z art. 298 TFUE i art. 41 Karty praw podstawowych UE; apeluje do Komisji o stosowanie przepisów art. 197 TFUE w celu wdrażania wyżej wspomnianej zmienionej polityki w zakresie egzekwowania prawa w ramach pełnego partnerstwa z państwami członkowskimi i instytucjami europejskimi; zachęca Komisję i Radę do pełnego wdrożenia Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa¹ z 2016 r. oraz wspólnej deklaracji politycznej z 2011 r. w sprawie dokumentów wyjaśniających²;
14. zaleca, by ustanowić krótsze procedury przyspieszone w odniesieniu do spraw o domniemane naruszenie prawa UE, które wymagają pilnego rozstrzygnięcia i w których Komisja może być zmuszona do szybkiego działania;
15. podkreśla, jak ważne jest zabezpieczenie integralności porządku prawnego UE obejmującego prawo pierwotne, prawo wtórne i prawo miękkie; z tego powodu apeluje o terminowe przyjęcie inicjatyw ustawodawczych i nieustawodawczych niezbędnych do tego, by Europejski filar praw socjalnych stał się dla obywateli rzeczywistością; podkreśla, że terminowe przyjęcie inicjatyw ustawodawczych i nieustawodawczych jest niezbędne, co przyznaje zarówno Komisja, jak i Parlament;
16. zauważa, że według standardowego badania Eurobarometr nr 86 swobodny przepływ obywateli UE, którzy mogą mieszkać, pracować, uczyć się i prowadzić działalność gospodarczą gdziekolwiek w UE, jest największym osiągnięciem UE, a większość obywateli UE opowiada się za wspólną unijną polityką w takich obszarach jak obrona, migracja i terroryzm; przypomina, że dla powodzenia takiej polityki najważniejsze jest jej terminowe i jednolite wdrożenie we wszystkich państwach członkowskich; z zaniepokojeniem zauważa, że niektóre państwa członkowskie lekceważą swoje zobowiązania w dziedzinie azylu i migracji, w szczególności w odniesieniu do relokacji osób ubiegających się o azyl i imigrantów; podkreśla, że należy zająć się brakiem solidarności między niektórymi państwami członkowskimi w zakresie azylu i migracji, aby wszystkie państwa członkowskie wypełniały spoczywające na nich zobowiązania;

¹ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

² Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

17. odnotowuje proaktywne prace Komisji nad stosowaniem prawa UE w ramach pakietu na rzecz lepszego stanowienia prawa oraz wsparcie oferowane państwom członkowskim w drodze planów wdrożenia nowych dyrektyw; zwraca jednak uwagę, że państwa członkowskie powinny wywiązać się ze swojego obowiązku egzekwowania wspólnie przyjętych przepisów oraz unikać przypadków nadmiernie rygorystycznego wdrażania prawa UE, tak by nie dezorientować obywateli w kwestii rozróżnienia między prawem UE a prawem krajowym oraz by nie mieli oni wrażenia nadmiernej regulacji na mocy przepisów UE;
18. ubolewa z powodu niedociągnięć podejścia Komisji do dobrostanu zwierząt, wyraźnie nieuwzględniającego poważnych nieprawidłowości zgłaszanych przez wielu obywateli, którzy skorzystali z prawa do składania petycji; ponownie apeluje o przyjęcie nowej strategii na szczeblu UE w celu wypełnienia wszystkich istniejących luk oraz zapewnienia pełnej i skutecznej ochrony dobrostanu zwierząt dzięki jasnym i wyczerpującym ramom prawnym, które spełniają wszystkie wymogi przewidziane w art. 13 TFUE;
19. apeluje do Komisji o dokładne badanie petycji dotyczących różnic w jakości produktów spożywczych tej samej marki w różnych państwach członkowskich; wzywa Komisję, by położyła kres nieuczciwym praktykom i zapewniła równe traktowanie wszystkich konsumentów;
20. ubolewa, że w niektórych państwach członkowskich prawo obywateli do ochrony zdrowia jest zagrożone przez utrzymujące się poważne braki we wdrażaniu i stosowaniu prawa UE w dziedzinie ochrony środowiska, w szczególności w odniesieniu do przestrzegania dopuszczalnych norm jakości powietrza, gospodarowania odpadami i infrastruktury oczyszczania ścieków;
21. zwraca uwagę, że dyskryminacja na podstawie języka urzędowego lub języków urzędowych państwa członkowskiego w szkołach i administracji publicznej ogranicza swobodny przepływ przewidziany w art. 26 ust. 2 TFUE; apeluje do Komisji o zbadanie tego naruszenia rynku wewnętrznego.

**INFORMACJE O PRZYJĘCIU
W KOMISJI OPINIODAWCZEJ**

Data przyjęcia	21.3.2018
Wynik głosowania końcowego	+: 19 -: 1 0: 4
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Margrete Auken, Beatriz Becerra Basterrechea, Soledad Cabezón Ruiz, Eleonora Evi, Takis Hadjigeorgiou, Peter Jahr, Svetoslav Hristov Malinov, Lukas Mandl, Notis Marias, Ana Miranda, Marlene Mizzi, Cristian Dan Preda, Gabriele Preuß, Sofia Sakorafa, Yana Toom, Jarosław Wałęsa, Cecilia Wikström
Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego	Michela Giuffrida, Carlos Iturgaiz, Peter Kouroumbashev, Kostadinka Kuneva, Julia Pitera, László Tóké
Zastępcy (art. 200 ust. 2) obecni podczas głosowania końcowego	Emil Radev

**GŁOSOWANIE KOŃCOWE W FORMIE GŁOSOWANIA IMIENNEGO
W KOMISJI OPINIODAWCZEJ**

19	+
ALDE	Beatriz Becerra Basterrechea, Yana Toom, Cecilia Wikström
ECR	
EFDD	
GUE/NGL	
PPE	
S&D	Carlos Iturgaiz, Peter Jahr, Svetoslav Hristov Malinov, Lukas Mandl, Julia Pitera, Cristian Dan Preda, Emil Radev, László Tókécs, Jarosław Wałęsa
VERTS/ALE	Soledad Cabezón Ruiz, Michela Giuffrida, Peter Kouroumbashev, Marlene Mizzi, Gabriele Preuß
	Margrete Auken, Ana Miranda

1	-
ECR	Notis Marias

4	0
EFDD	Eleonora Evi
GUE/NGL	Takis Hadjigeorgiou, Kostadinka Kuneva, Sofia Sakorafa

Objaśnienie używanych znaków:

+ : za

- : przeciw

0 : wstrzymało się

**INFORMACJE O PRZYJĘCIU SPRAWOZDANIA
W KOMISJI PRZEDMIOTOWO WŁAŚCIWEJ**

Data przyjęcia	15.5.2018
Wynik głosowania końcowego	+: 19 -: 2 0: 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Max Andersson, Joëlle Bergeron, Marie-Christine Boutonnet, Jean-Marie Cavada, Kostas Chrysogonos, Mady Delvaux, Rosa Estaràs Ferragut, Enrico Gasbarra, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, Heidi Hautala, Sylvia-Yvonne Kaufmann, António Marinho e Pinto, Emil Radev, Pavel Svoboda, Axel Voss, Francis Zammit Dimech
Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego	Geoffroy Didier, Pascal Durand, Jytte Guteland, Virginie Rozière
Zastępcy (art. 200 ust. 2) obecni podczas głosowania końcowego	Dominique Bilde

**GŁOSOWANIE KOŃCOWE W FORMIE GŁOSOWANIA IMIENNEGO W KOMISJI
PRZEDMIOTOWO WŁAŚCIWEJ**

19	+
ALDE	Jean-Marie Cavada, António Marinho e Pinto
EFDD	Joëlle Bergeron
GUE/NGL	Kostas Chrysogonos
PPE	Geoffroy Didier, Rosa Estaràs Ferragut, Emil Radev, Pavel Svoboda, Axel Voss, Francis Zammit Dimech
S&D	Mady Delvaux, Enrico Gasbarra, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, Jytte Guteland, Sylvia-Yvonne Kaufmann, Virginie Rozière
VERTS/ALE	Max Andersson, Pascal Durand, Heidi Hautala

2	-
ENF	Dominique Bilde, Marie-Christine Boutonnet

0	0

Objaśnienie używanych znaków:

+ : za

- : przeciw

0 : wstrzymało się